



TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Imparatiei lui Jehova

"Și veți ști că eu sunt Jehova."

—Ezekiel 36:15.

ANUL XXV

1947

Nr. 7

CONȚINUTUL

| | |
|--|-----|
| Secerișul sfârșitul lumii..... | 99 |
| Ce este lumea | 99 |
| Arătarea lui Mesia la sfârșitul lumii | 101 |
| Secerișul iudeu | 101 |
| Secerișul în curs între toate na- țiunile | 102 |
| Sămănarea buruienilor sau a neoghinei | 104 |
| Sfârșitul lumii | 106 |
| Seceratul | 107 |
| Strălucirea în împărăția Tatălui . | 108 |
| Inchinare curată și nepătată . | 109 |
| Îngrijirea legală pentru cei fără ajutor | 110 |
| Văduve | 111 |
| Orfani | 111 |
| Texte și comentarii | 112 |

Apare bilingv în Edtlura:

ASOCIAȚIEI MARTORII LUI IEHOVA DIN ROMANIA
Persoană juridică morală: - București 2, Str. Basarabia Nr. 38

Redactată și publicată de către:

WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY
117 Adams Street - Brooklyn I. N. Y., U. S. A.

Funcționari:

N. H. KNORR, Președinte GRANT SMITH, Secretar

(Urmează din pagina 112)

gii mai mari. Arătând la binecuvântarea unei întreprinderi reale, de care va avea parte această națiune nouă, prin acea singură jertfă a mai marelui Mijlocitor și a mai marelui Preot Christos Isus, apostolul zice: „Căci printre singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți . . . apoi zice El: Și nu-AM voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărâdelegile lor. Dar, acolo unde este lertare de păcate, nu mai este nevoie de jertfă pentru păcat”. (Evrei 10:14-18, A. S. V.) Jertfa lui Isus, prin urmare, nu are nevoie să fie repetată. W. 15.46.

8 Iunie

Eu pun cuvintele Mele în gura ta și te acopăr cu umbra mântuirii Mele, ca să întind ceruri noi și să întemeiez un pământ nou și să zic Stonului: Tu ești poporul Meu. — Isa. 51:16.

Nu mai temându-se de furia asupritorului în viitor, nici necăjindu-se sau gemând din pricina suferințelor trecute, cei credincioși ai lui Iehova în mod vesel se grăbesc cu activitățile lor. Nici o creatură, demon sau om, nu va închide gurile lor, deoarece Dumnezeu a pus cuvintele Sale în gura lor, să proclame numele și împărăția Sa și el au ocrotirea Sa, în timp ce fac aceasta. Aceasta deoarece El a plantat și a întins „cerurile noi” ale lumii noul. Deaceia Christos domnește în numele lui Iehova și Satan și demonii săi au fost aruncați jos din înălțimea lor poziție de altă dată, în regatele de sus. Rămășița și Insoțitorii ei credincioși de bine, mărșăluiesc spre un „pământ nou”, o nouă organizațiune văzută a dreptății, fondată de către Iehova Dumnezeu. W. 15.46.

9 Iunie

Astfel a izbăvit Iehova în ziua aceea pe Israel din mâna Egiptenilor; și Israel a văzut pe Egipteni morți pe țărmul mării. — Ex. 14:30, A. S. V.

Astfel Israeliiți au fostbotezați de Iehova, „toți botezați pentru Moise în nor (deasupra lor) și în mare (de fiecare parte)”. (1 Cor. 10:1, 2) Pe de altă parte, ostirile Diavolului au fost botezate într-o nimicire înspăimântătoare; iar Israeliiți jăfuiră cadavrele acelora, cari erau aruncați pe coastă. Acești Israeliiți deveniră martori vii ai lui Iehova, cu privire la supermatia, suveranitatea și Divinitatea Sa. Sub conducerea lui Moise, secundat (întovărașit) de către sora sa Miriam, toți Israeliiți izbăviți se uniră în cântare. Această cântare a lor a fost o cântare de laudă Mântuitorului lor, Iehova Dumnezeu, cântare care se termină cu aceste cuvinte înălțătoare: „Iehova va domni în veac, și în veci de veci”. (Ex. 15:18, A.S.V.) Ce cale potrivită pentru poporul lui Iehova, spre a celebra sărbătoarea pământului nedospite! W. 1.3.46

10 Iunie

Sfințiți pe Domnul Dumnezeu în inimile voastre; și fiți totdeauna gata să dați un răspuns oricărui om. — 1 Petru 3:15.

Deoarece cuvântul plin de har al lui Dumnezeu este de lipsă ca să-i zidească și să-i păstreze curajii de lume și în așteptarea primirii împărăției, apostolul zicea în cuvintele sale de despărțire către frații lui Christos: „Și acum, fraților, vă încredințez în mâna lui Dumnezeu, și a cuvântului harului Său, care vă poate zidi sufletește și vă poate da moștenirea împreună cu toți cei sfințiți”. (1 Petru 20:32) Noi nu trebuie numai să credem în acest cuvânt, pentruca să păstrăm aprinsă nădejdea noastră, ci și să propovăduim și să vestim altora cuvântul și să le facem de cunoscut singura speranță pentru viața și mântuire. Dacă noi facem aceasta, nu ne vom lăsa înspăimântați de oameni, cari ne amenință cu suferința, ci inimile noastre trebuie să iubescă pe Dumnezeu și Christosul Său și numai de aceștia trebuie să se teamă. Noi trebuie să punem inimile noastre deoparte și să le privim sfinte lui Iehova Dumnezeu și Christos Isus și apoi să ascultăm de El și să facem de cunoscut laudele lor, neținând seamă de suferințele, pe cari această cale ni le aduce. W. 15.3.46

11 Iunie

Toute acestea să le put în mâinile lui Aaron și în mâinile fiilor lui, și să le legem. — Ex. 29:24.

Tot așa urmașii unși ai lui Christos se alătură învățătorului lor, prin faptul că servesc pe Dumnezeu cu zel, cu minte și cu inimă curată, și cu puterea unită a umerilor lor. Tot ce pot rții lui Dumnezeu, vine de fapt și în adevăr prin Christos

Isus, care este atât Marele preot cât și Mai Marele Moise. De la Christos Isus primesc mărturia, „fructele” împărăției, și în puterea spiritului lui Dumnezeu și liberi de aluatul păcatos al acestei lumi, duc oamenii de bine fructele împărăției ca hrana lor spirituală. Toate acestea ei le leagă încontinuu înaintea lui Dumnezeu în serviciul Său, pentruca să fie consumate în cale din urmă în serviciul Său. Este o jertfă de instalare de un miros plăcut liniștitor, o jertfă mistuită de foc, Celui Vecnic”. (29:25) Primirea sa înaltea lui Dumnezeu, este un semn permanent al preoției Sale adevărate, care îi slujește prin Christos Isus. W. 15.6.46.

12 Iunie

El merge înaintea lor, și oile merg după el, pentrucă îi cunosc glasul. — Ioan 10:4, Goodspeed.

Faptul, că oile au auzit glasul Său, mărturisește, că Isus a propovăduit. Cei necredincioși n'au urmat glasul Său al proclamării împărăției și al invitării la ea. (Ioan 10:26,27) Oile credincioase auz glasul Păstorului, pentrucă sunt din adevăr și sunt pentru adevărul împărăției. Păstorul lor a zis unui guvernator al unei împărății din această lume: „Tu zici că sunt un rege. Pentru aceasta M'am născut și am venit în lume, ca să pun mărturie despre adevăr. Oricine este din adevăr, ascultă glasul Meu”. (Ioan 18:37) Oile „turmei mici” au auzit mărturia pe care a dat-o Păstorul lor, despre împărăția lui Iehova a lumii noi a dreptății, și ele au urmat pe Păstorul lor, pentrucă au căutat mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Sa. „Merg înaintea lor” prin faptul că le conduce, le dă exemplul drept. El le conduce pe cale sigură și le duce la pășuni bune și la apă proaspătă. W. 15.5.46.

13 Iunie

Cercetați pe orfanii și pe văduve. — Iacob 1:27, A.S.V.

Ca orfanii, nu sunt arătați neapărat numai copii mici sau minori, cari și-au pierdut pe tatăl lor în moarte. Această expresiune se aplică și la cei mari, cari și-au pierdut un prieten scump sau un ocrotitor și îngrijitor, și invers, chiar și la părinți, cari au fost jăfuiți de copiii lor. (Ioan 14:18; 1 Tes. 2:7, 11, 17) Din cer, Domnul Isus a vizitat pe apostolii Săi orfanii în Ierusalim, prin faptul că a turnat în ziua de Rusalii spiritul sfânt ca mângâietor sau ajutor peste ei. (Fapte 2:1-33) În mod corăpunzător aceia, a căror închinare lui Dumnezeu nu este deșartă, necurată și pătată, trebuie să viziteze acum, atât pe văduvele în necaz, cât și pe cei fără tată sau orfanii, părăsiți, cu mângâierea de lipsă și să le ajute, mai ales spiritual. Înainte de toate religia creștinătății a lăsat pe oameni orfanii, și cel mai bun lucru îl facem dacă îi vizităm cu veste mângâierii despre împărăția lui Dumnezeu. W. 1.9.46.

14 Iunie

În public, și le dovedea din scripturi. Fapte 18:28.

Citind din Scripturile Ebraice, apostolii nu se socotiră pe ei înșiși de a fi pus la o parte autoritatea lui Isus și de a fi pus la o parte autoritatea Scripturilor Ebraice înaintea autorității lui Christos Ei bine, erau atunci vinovați de *bibliolatrie* față de cărțile Scripturilor Ebraice? Nicidecum. Dacă propriul respect al lui Isus și referința Sa la ele, nu erau un caz de idolatrie a Bibliei, atunci urmarea exemplului Său, de către apostolii și ucenicii Săi, în citirea și la aplicarea la autoritatea Scripturilor Ebraice, nu este nici ea un asemenea lucru. (Fapte 28:23) Nici în cazul Martorilor lui Iehova nu este aceasta un asemenea caz, ale căror publicațiuni tipărite și cuvântări verbale, citează liber și din beșug din Scripturile Grecești, și din cele Ebraice. A ignora Scripturile și a tăgădui posedarea și studierea acelor Scripturi altora, aceasta ar însemna să ne lipsim pe noi înșine și pe alții de mângâierea și de îndemnul lor. Noi vom continua să răspândim Biblia și să promovăm studiul ei. W. 1.11.46.

15 Iunie

Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine și să-și ia jugul său și să Mă urmeze. — Mat. 16:24, Torrey.

Isus explică ce înseamnă mergerea noastră pe calea de consacrare lui Dumnezeu. Spre a merge pe aceeași cale consacrată pe care merge Isus, noi trebuie mai întâi de toate să ne lepădăm sau să renunțăm la noi înșine, neținând seamă dacă această or înseamnă moartea umană pentru noi. Noi nu punem mai întâi propria noastră viață umană egoistă, ci zicem: Nu nouă înșine și refuzăm să mai trăim mai mult pentru voința noastră, pentru voința noastră egoistă, ci acceptăm în mod solemn să trăim pentru voința lui Dumnezeu, pentru care Christos Isus. Conducătorul nostru ales a trăit. Cine urmează pe Christos Isus cu credincioșie, nu-L urmează după propria sa voință egoistă, sau după voința acestei lumi. Acela care se leapădă de sine, trebuie după aceea să devină înjunțat cu Isus, spre a se împărtăși împreună cu El, în lucrarea lui Iehova Dumnezeu, Tatăl. Făcând astfel el urmează pe Christos și duce o viață consacrată. W. 15.2.46.

SEKERIȘUL ȘFARȘITUL LUMII

„Secerișul, este sfârșitul veacului (lumii alte trad.)” — Mat. 13:39.

IEHOVA a creat globul pământesc pentruca să-l lase pentru totdeauna să existe ca una dintre minunile Sale ale creațiunii. El a făcut toate minunile cari înconjoară pământul, cari farmecă și pun în mirare pe omul temător de Dumnezeu când cercetează lucrările lui Dumnezeu. Toate servesc pentru scopurile acestui mare Creator, „din nori îți faci carul, și umbli pe aripile vântului. Din vânturi îți faci soli, și din flăcări de foc, slujitori. Tu ai așezat pământul pe temeliiile lui, și niciodată nu se va clătina”. (Ps. 104:3-5). El a întrebuițat apa ca slujitorul Său, a adus potopul peste întreagă lumea, a curățit prin el pământul de o generație degenerată și a făcut ca pe acelaș pământ ce rămâne veșnic să-și ia începutul prin familia lui Noe un nou neam. Așa stă scris în proverbele înțeleptului: „Un neam trece, altul vine, și pământul rămâne vecinic în picioare”. (Ecl. 1:4). Lui Iehova Dumnezeu I-a plăcut închinarea acelei familii, care a supraviețuit potopului, și de aceea i-a explicat legea Sa neschimbătoare cu privire la destinația pământului, zicându-i: „Nu voi mai blestema pământul, din pricina omului, pentrucă întocmirile gândurilor din inima omului sunt rele din tinerețea lui; și nu voi mai lovi tot ce este viu, cum am făcut. Cât va fi pământul, nu va înceta sămănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea”. (Gen. 8:21, 22). La întoarcerea neîncetată a anotimpurilor, pe care a rânduit-o Dumnezeu pentru pământul nostru care va exista veșnic, aparțin deci „sămănatul și seceratul”.

Prin legea lui Dumnezeu este deci sigur pentru noi conform rașiunii că un seceriș nu însemnează sfârșitul sau nimicirea globului nostru pământesc. Când marele Invățător înainte de aceasta cu nouăsprezece sute de ani a zis: „Secerișul este sfârșitul lumii”. El n'a putut prezice cumva prin aceasta o nimicire a pământului, pe care se face secerișul. El a vorbit atunci poporului în parabole sau cuvinte figurative și prin astfel de prezentări parabolice El n'a învățat lucruri, cari stau în contradicție cu legile divine clar exprimate, de cari sunt dominate lucrurile materiale, ca pământul nostru. În pildele Sale El s'a referit de obicei la lucruri din viața de toate zilele, pentruca prin ceva la fel sau asemănător să reprezinte evenimente remarcabile, cari se vor întâmpla pe pământ. Unul dintre aceste evenimente ne interesează foarte mult — având în vedere lucrul groaznic, de care este amenințată lumea de astăzi — și anume „sfârșitul lumii”. — Mat. 13:39.

Stăm noi la sfârșitul lumii? Ne aflăm noi în timpul sfârșitului ei? Una dintre dovezile prezise de marele Invățător, din care se poate vedea cu siguranță, dacă am intrat în timpul sfârșitului, este „secerișul”. Dacă am ajuns la sfârșitul lumii, acest seceriș trebuie să fie în curs. A ști aceasta, este pentru noi de mare importanță, pentrucă s'ar putea întâmpla, că noi, fără să observăm, să stăm la sfârșitul lumii prezente, ceea ce ar însemna în acelaș timp, că noi ne aflăm la începutul unei lumi noi. S'ar putea întâmpla, că generația de astăzi să vadă făcându-se se-

cerișul, dar nu înțelege ce însemnează aceasta. Ea poate că nu vede că o parabolă însemnată se împlinește.

Marele Invățător, care a vorbit în pilde, a arătat, că o astfel de lipsă a capacității de observare și a înțelegerii va predomina în timpul împlinirii parabolei. Pentru a explica, pentrucă a învățat în parabole sau pilde, El a zis: „De aceea le vorbesc în pilde, pentrucă ei, măcar că văd, nu văd, și măcar că aud, nu aud, nici nu înțeleg. Și cu privire la ei se împlinește proorocia lui Isaia, care zice: 'Veți auzi cu urechile voastre, și nu veți înțelege; veți privi cu ochii voștri, și nu veți vedea. Căci inima acestui popor s'a împietrit; au ajuns tari de urechi, și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu, și să-i vindec'. „Cine ar voi să fie astăzi asemenea acestora? Ar însemna a nu fi fost vindecat și de a fi cruțat în catastrofa mondială, ar însemna a semăna națiunii lui Izrael, care în majoritate a fost așa, și la puțin timp după aceea și-a găsit sfârșitul într'o nenorocire a țării. Încă până în timpul de astăzi sufăr evreii trupești urmările amare ale aceleia. Marele învățător a arătat școlărilor Săi credincioși o cale mai bună, mai fericită și a zis: „Dar ferice de ochii voștri că văd; și de urechile voastre că aud: adevărat vă spun că, mulți prooroci și oameni neprihăniți au dorit să vadă lucrurile pe cari le vedeți voi, și nu le-au văzut; și să audă lucrurile pe cari le auziți voi, și nu le-au auzit”. — Mat. 13:13-17.

Cine în mijlocul lumii de astăzi, care se clatină ca un om beat, caută fericire și binecuvântare, își va face timp pentru studiu, pentruca să înțeleagă însemnătatea a ceea ce observă, și pentru a asculta cu înțelegere ceea ce i se spune de școlarii învățați ai marelui Invățător?

Ce este „lumea”?

Pilda despre seceriș trebuie să fie plină de însemnătate, pentrucă se ocupă cu „impărăția cerurilor” sau cu „impărăția lui Dumnezeu”. Nimic n'ar putea să fie mai important decât aceasta, nici măcar afacerile organizației de astăzi a națiunilor unite. Impărăția cerurilor este dela Iehova Dumnezeu, organizațiunea națiunilor unite este din lume, care va avea un sfârșit. Ea în mod vădit nu este din lumea nouă, care va sta sub stăpânirea împărăției nesfârșite a cerurilor. Secerișul prezis în parabolă trebuie să exprime ceva neobișnuit de important și cu privire la organizația națiunilor unite și la alte instituțiuni omenești ale acestei lumi. Din cauza aceasta pilda ne cere toată atențiunea, pentruca înainte de toate să vedem dacă am ajuns ultima fază a parabolei, și anume secerișul.

Ce se înțelege sub „lume”, a cărei sfârșit însemnează secerișul? Când Isus Christos a vorbit despre

1. Ce a hotărât Iehova Dumnezeu pentru pământ?
2. Intrucât nu însemnează secerișul nimicirea globului pământesc?
3. Cum putem ști, dacă stăm la sfârșit? Pentruce ar trebui să o știm?

4. Cum a arătat Iesus la lipsa generală de înțelegere în timpul sfârșitului? Pentruce nu trebuie să fim noi așa?
5. Ce vor face aceia acuma cari, caută fericirea și binecuvântarea?
6. Pentruce este parabola de foarte mare însemnătate? și pentruce să-l dăm atenție?
7. Ce nu însemnează „sfârșitul lumii” cu privire la pământ?

ea în pilda Sa, El a întrebuințat o expresie deosebită. Pentru a arăta, că această expresiune nu marchiază distrugerea pământului, unii traducători redau cuvintele lui Isus după cum urmează: „Secerișul, este sfârșitul veacului”. „Secerișul este încheierea veacului”. (Weymouth: O trad. americană) „Secerișul este un sfârșit complect al veacului”. (Young) „Și secerișul este sfârșitul unui veac”. (Rotherham) „Secerișul este împlinirea veacului”. (Versiunea americană Standard, nota marginală; Lutherworth, 1938). Toți cei citați aici întrebuințază cuvântul veac în loc de lume. Apostolul Matei a întrebuințat în limba greacă pentru redarea a ceea ce a zis Isus, cuvântul *aion*. Totuși, sprijinindu-ne pe acesta, să nu cugetăm, că Isus cu cuvântul întrebuințat de El n'a înțeles altceva decât un period de timp, a cărui lungime nu este sigură, dar a cărui sfârșire într'un seceriș este sigură. Ceea ce a accentuat Christos Isus aici, a fost schimbarea stărilor, schimbarea în situația lucrurilor, cum este așa un veac.

„Așa vorbește de pildă apostolul Pavel în Efeseni 2:2 despre *aion* ca despre „mersul” lumii acesteia și zice: „In cari trăiași odinioară, după mersul (*aion*) lumii acesteia, după domnul puterii văduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării”. Acest mers a stat sub influența domnului acestei lumi, a lui Satan, a Diavolului. La un period de timp nehotărât, acelaș apostol, desigur nu se referă nici acolo când scrie (în Gal. 1:3, 4) „Domnul nostru Isus Christos! El s'a dat pe sine însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă (elibereze; Biblia engleză) din acest veac (*aion*) rău, după voia Dumnezeui nostru și Tatăl”. El trebuie să referit la eliberarea creștinilor de mersul sau aranjamentul lucrurilor, pentru că ei desigur n'au fost smulși din acel period de timp, pentru că noi și acuma trăim în el. În evrei 1: 1, 2 spune acelaș apostol: „Dumnezeu la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile (*aiones*)”. Aici în mod rațional nu se poate referi la facerea de perioade de timp, ci numai la anumite mari aranjamente a lucrurilor, cari poate că vor avea un sfârșit sau nu, și cari există în unul și acelaș timp și — pentru a exprima așa — pot forma un aranjament general sau universal.

„Și pilda despre seceriș când se vorbește despre lumea care se sfârșește, este vorba despre aranjamentul lucrurilor, cum le cunoaște omenirea din zilele marelui potop. In timpul, la care se potrivește parabola, există anumite stări în câmpul, care trebuie secerat. Cu privire la aceea, cari au de-a face cu câmpul, s'a tolerat o anumită stare! Și aceasta își găsește sfârșitul în timpul secerișului. Așa este de înțeles, că Isus cu această pildă nu a încurajat la aceea, de a cerceta „vârste” sau perioade de timp și de a face calculări de timp sau liste cu date, cari ar ajuta să se prezică ce se va întâmpla la momente viitoare.

„Observă acum și aceea, că apostolul Matei la modul de exprimare „sfârșitul lumii” arată, cum a întrebuințat Isus pentru cuvântul *sfârșit* o numire specială (*synteleia*). (Mat. 13:39, 40, 49; 28:20) apostolii au imitat pe Isus prin faptul că au întrebuințat acest cuvânt, când au vorbit despre *sfârșitul*

unei lumi (Mat. 24:5; Evr. 9:26) El este compus din prepoziția „cu” (*sin*) și substantivul „sfârșit” (*telos*.) Că în această expresie este cuprinsă prepoziția „cu” arată, că conlucrează diferite sau mai multe lucruri împreună pentru a provoca un sfârșit comun. Cuvântul întrebuințat de Isus (*synteleia*) de aceea a fost hotărât abstract ca *împlinire* sau *executare*, ca *legare de părți pentru acelaș scop final* sau ca *aducere la sfârșit comună*. Aceasta arată că în decursul sfârșirii lumii sunt active un șir de stări, și că toate aceste stări se vor termina împreună cu sfârșitul acelei „lumi”. Când Isus a fost întrebat de ucenicii Săi: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului (*synteleia*) veacului acestuia (lunii (*aion*) Biblia engleză)?”, ucenicii și-au dovedit înțelegerea pentru aceea, că în timpul terminării acestei „lumi”, vor fi în putere și la lucru diferite stări ce se țin una de alta. Ei au dorit să știe ce va fi toate acestea și cum se va ajunge la sfârșitul acelei lumi în acelaș timp la încheiere.

„Unul dintre lucrurile, despre care a zis Isus în răspunsul Său, că la sfârșitul final al lumii vor ajunge la o împlinire, este vestirea, că împărăția lui Dumnezeu este întemeiată, prin faptul că Isus a ajuns la puterea regalității. El a zis: „Evanghelia aceasta a împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul (*telos*)”. (Mat. 24:14) Din aceasta se vede că „sfârșitul” sau isprăvirea (*synteleia*), despre cari s'au informat ucenicii, este un period de timp, care este marcat de evenimente hotărtoare și are un început precum și o încheiere sau un sfârșit final (*telos*).

— Prin aceasta Isus a arătat, că *terminarea* (*synteleia*) lumii este acelaș lucru ca și ceea ce profetul Daniel numește *timpul sfârșitului* (*synteleia*, conform textului Septuaginta din Daniel). In această perioadă de timp, în această „vreme a sfârșitului”, se va propovădui această evanghelia a împărăției, cum fac Martorii lui Iehova pe întreg pământul locuit. Mai departe propovăduirea acestei evanghelii a împărăției de asemenea se termină la *sfârșitul final* (*telos*) al acestei perioade a *vremii sfârșitului* (*synteleia*). Cu alte cuvinte *sfârșitul definitiv* (*telos*) vine atunci, când se termină împlinirea sau vremea *sfârșitului* (*synteleia*.) Când ingerul a prezis ceva, ce va avea loc în timpul sfârșitului (sau *synteleia*), el a zis către profetul lui Dumnezeu: „Tu, însă, Danièle, ține ascunse aceste cuvinte, și pecetluiește cartea, până la vremea sfârșitului (*synteleia*): mulți vor umbla încoace și încolo, și cunoștința va crește”. (Daniel 12: 4; Biblia engleză) Ingerul a adăugat: „Toate aceste lucruri se vor sfârși (*synteleo*). Iar tu, du-te, până va veni sfârșitul; tu te vei odihni, și te vei scula iarăși odată în partea ta de moștenire, la sfârșitul (*synteleia*) - zilelor”. (Dan. 12:7, 13, după Septuaginta greacă) Conform celor, ce a prezis Isus despre sfârșitul sau *synteleia*, în acest timp al *sfârșitului* (sau *synteleia*) nu se întâmplă numai mersul încoace și încolo, care duce la cunoștință mai mare, ci și secerișul are atunci loc.

8. Cum arată Pavel că „*aion*” aici nu înseamnă „perioadă de timp”?

9. Ce ajunge deci la sfârșit cu un „*aion*”?

10. Ce înseamnă și ar.ăta cuvântul deosebit, pe care l-a întrebuințat Isus pentru „sfârșit”?

11. Ce lucru important va încheia un sfârșit definitiv al lumii?

12. Ce se întâmplă la terminare, după cum au arătat Isus și Daniel?

Arătarea lui Mesia
la sfârșitul unei lumi

¹³ Apostolul Pavel ne spune, că a fost la „sfârșitul lumii”, când Isus Christos a venit înainte cu nouăsprezece sute de ani în trup și a murit pe Golgota pe stâlp. Jertfa lui Isus a fost atunci perfectă și cu totul suficientă și de aceea nu a trebuit adusă de mai multe ori sau repetată. De aceea zice Pavel: Și nu ca să se aducă de mai multe ori jertfa pe Sine însuși, ca marele preot (iudeu), care intră în fiecare an în locul prea sfânt cu un sânge, care nu este al lui; fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori dela întemeierea lumii (kosmos); pe când acum, la sfârșitul (syntelesia) veacurilor (aiones). S'a arătat o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa. — Evr. 9:25,26.

¹⁴ Declarația apostolului ne ajută să recunoaștem, ce a fost lumea (aiones), adică veacurile sau rânduielile lucrurilor, cari s'au sfârșit acolo. El se referă mai cu seamă la Evrei sau Iudei; căci în această epistolă către Evrei el discută până în acel loc în general lucruri, cari stau în legătură cu Evrei, începând dela Avraam; și el se fixează în deosebi la aceea, ce este în legătură cu legământul legii, pe care l-a încheiat Dumnezeu cu Evreii. Când Christos Isus s'a consacrat lui Dumnezeu și s'a prezentat pentru aceasta la Iordan și ca semn al consacrării Sale s'a botezat, Dumnezeu a pus acolo în Christos Isus temelia unei lumi noi drepte (kosmos). Cu privire la aceasta scrie Pavel către Evrei în anul 61 d. Chr., deci cam la treizeci și doi de ani după ce avea temelie a lumii noi în Christos Isus a fost pusă. N'a fost necesar, ca Isus, după ce în anul 33 d. Chr., a murit pe stâlp, să sufere din nou acea suferință și moarte, ca o repetare deasă, ca la o așa numită „jertfa a slujbei” în bisericile romano-catolice. Pentru ce nu? Pentru că jertfa omenească a lui Isus a fost perfectă și a corespuns pe deplin la tot ce a putut cere dreptatea divină. Puterea valorii Sale izbăvitoare și curățitoare este deci una care rămâne, care durează și nu trebuie împropățată printr-o jertfă nouă, repetată, de aceea zice Pavel, că Isus „acum, la sfârșitul veacurilor, s'a arătat o singură dată ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa. Marele preot iudeu a adus jertfele de animale de mai multe ori, pentru că acele jertfe nu pot lua într'adevăr păcat omenești. Dar când Christos și-a adus singura S'a jertfă cu totul suficientă, aceasta n'a avut lipsă să fie repetată; ea a pus capăt aranjamentului, conform căruia profeții iudei au trebuit să aducă jertfe.

¹⁵ Prin jertfa Sa Isus a devenit Mijlocitorul legământului nou. (Evr. 7:22; 8:6-13) Aceasta a pus capăt aranjamentului general al lucrurilor, cum a existat sub vechiul legământ al legii între Iudei și Dumnezeu. Și un sistem de chipuri și umbre a lucrurilor bune viitoare a fost până atunci în vigoare și la aceasta a aparținut între altele un „locas sfânt lumes” un locas sfânt complect echipat sau cosmic. Când Isus s'a arătat apoi în trup, pentru că să îndeplinească realitățile preumbrite de umbre și chipuri, acel aranjament de lucruri tipice, de umbre s'a sfârșit. Toate acele aranjamente ale lucrurilor, cari au fost legate cu Evreii, cu poporul iudeu, au ajuns împreună la

sfârșit. Prin urmare a existat o terminare sau un sfârșit prin conlucrarea diferitelor părți. Acele înștiințări au ajuns laolaltă la un sfârșit și aceasta s'a întins peste un period de timp.

Seceriș iudeu

¹⁶ Este de însemnătate de a vedea, că la acel „sfârșit (syntelesia) al lumii (aiones)” a fost un seceriș. Că aceasta va fi așa, a arătat-o Ioan Botezătorul în vestirea sa. El a început propăvăduirea exact șase luni înainte de timpul, când a botezat pe Isus în Iordan. Încă dinainte a arătat, că Isus vine la seceriș și a înștiințat pe fariseii și saduceii sectariani cu cuvintele: „Cât despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăință; dar Cel ce vine după mine, este mai puternic de cât mine, și eu nu sunt vrednic să-l duc încălțămintele, El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc. Acela își are lopata în mână, își va curăți cu desăvârșire aria și își va strânge grâul în grânar; dar pleava o va arde într'un foc, care nu se stinge. (Mat. 3:11, 12) Conform celor zise de ingerul lui Iehova cu puțin timp înainte de zămislirea lui Ioan datoria specială a lui Ioan s'a compus din aceea „ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El”. (Luca 1:15-17) După botezul lui Isus a trecut probabil încă un an, că Ioan Botezătorul și-a continuat în libertate lucrarea sa a propăvăduirii și a botezării și toate acestea a însemnat, să pregătească Domnului Isus, reprezentantului lui Iehova, mai mulți oameni. (Ioan 3:22-30) Prin urmare acest norod pregătit a trebuit secerat. Secerișul a început, când a venit acela, care a trebuit să secere și anume însuși Isus. De fapt secerișul s'a început când acest Isus consacrat și uns după ce a stat patruzeci de zile în pustiu, în decursul cărui timp a fost ispitit. S'a întors de acolo, a mers la Ioan Botezătorul și a cunoscut pe ucenicii săi. Primii pe care i-a secerat au fost Andrei, Ioan, Petru, Filip și Natanael, cari toți cinci au fost făcuți apostoli ai lui Isus Christos. — Ioan 1:35-49.

¹⁷ Ioan Botezătorul a fost aruncat în temniță de Regele Irod Antipa, prin ceea ce i s'a pus capăt carierei sale publice. La puțin timp după aceea Isus în timp ce mergea prin Samaria la Galilea, a atras luarea aminte asupra lucrului secerișului. Ucenicii lui Isus au fost mirați când au văzut că El la o fântână de lângă Sihar a dat unei femei samaritene mărturie despre împărăție, după acestea Isus le-a zis: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M'a trimis și să împlinesc lucrarea Lui. Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriș? Iată, Eu vă spun: Ridicați-vă ochii și priviți holdele, cari sunt albe acum, gata pentru seceriș. Cine seceră, primește o plată și strânge roada pentru viața vecinică; pentru că și cel ce seamănă și cel ce seceră să se bucure în acelaș timp. Căci în această privință, este adevărată zicerea: Unul seamănă, iar altul seceră. Eu v'am trimis să secerati acolo unde nu voi v'ati ostenit; alții a'au ostenit și voi ați intrat în osteneala lor. (Ioan 4:34-42) După aceea a lăsat în seama ucenicilor Săi, să secere pe acești Samariteni mai târziu — după Rusalii, cari au urmat după învierea Sa din morți — și să-i strângă în organizațiunea teocratică a lui Dumnezeu. — Fapte 8:5-25.

13. Pentru ce s'a arătat Isus pentru jertfă, conform Evrei 9:26?

14. Pentru ce n'a avut lipsă jertfa lui Isus de repetare? și ce a adus jertfa atunci la sfârșit?

15. Prin carel alio lucruri a fost aceasta un sfârșit comun, o isprăvire?

16. Când s'a început la sfârșitul de atunci un seceriș și cum?

17. Unde și cum a îndreptat Isus pentru prima oară atențiunea asupra aceluși seceriș?

¹⁸ Isus S'a mîrginit, împreună cu ucenicii cari L-au înconjurat, mai cu seamă la „oile pierdute ale casei lui Israel”. El și Ioan Botezătorul au lucrat și au sămănat semințele adevărilor despre împărăția cerurilor. Dacă Isus a luat acum cu El pe acești ucenici, pentruca să I se alăture Lui în propovăduire, atunci El i-a condus pe câmpuri, unde oameni credincioși au fost copți pentru a fi secerăși. Isus și Ioan Botezătorul au lucrat ca sămănători și în rezultatele bune ale acestui lucru au intrat acum ucenicii lui Isus ca să secere aceea, pentru care ei nu și-au dat osteneala mai înainte. Ei au luat parte la strîngerea celor credincioși, cari vor moșteni vieță vecinică și prin aceea ei au fost răsplătiți pe deplin pentru lucrul lor. De aceea ei s'au bucurat ca lucrători de seceriș împreună cu Isus, Sămănătorul.

¹⁹ Cam la doi ani mai târziu, Isus a făcut atent din nou la seceriș, care atunci era în curs între poporul iudeu. Despre aceea a treia călătorie de propovăduire prin Galilea, care s'a făcut în anul 51 d. Chr., suntem informați după cum urmează: „Isus străbătea toate cetățile și satele, învățând pe norod în sinagogi, propovăduind evanghelia Împărăției și vindicând orice fel de boală și orice fel de neputință care era în norod. Când a văzut gloatele, I s'a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite, ca niște oi cari n'au păstor. Atunci au zis ucenicilor Săi: Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii. Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui. (Mat. 9:35-38) Isus a numit prin aceasta pe Iehova Dumnezeu „Domnul secerișului”.

²⁰ În armonie cu sfatul, de a se ruga, ca să fie trimiși mai mulți secerători pe câmpul secerișului, Isus a trimis după aceea neîntârziat pe cei doisprezece apostoli ai Săi câte doi împreună, pentruca să propovăduiască în toate locurile iudeie la cari se poate ajunge. El a zis: Mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel. Și pe drum, propovăduiți, și ziceți: „Împărăția cerurilor este aproape”. (Mat. 10:1-7; Luca 9:1-6,10) La câteva luni după aceea Isus a trimis pe alți șaptezeci de ucenici câte doi laolaltă, ca să propovăduiască și să zică: „Împărăția lui Dumnezeu s'a apropiat de voi”. Când i-a trimis, le-a amintit că ei fac lucru de seceriș, zicându-le: „Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii”. Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său. Duceți-vă; iată, vă trimit ca niște miei în mijlocul lupilor”. — Luca 10:1-11.

²¹ Judecând după cuvintele pe cari Ioan Botezătorul le-a adresat Iudeilor, atunci a fost un timp al despărțirii, un timp al despărțirii grâului de pleavă și această procedură aparține timpului de seceriș. Iehova a fost Domnul, aceluși seceriș, între Iudei;

18. Cum a secerat ucenicii, pentru ce ei n'au lucrat? și cu cine s'au lucrat?
19. Cum s'a referit Isus la doi ani după aceea din nou la seceriș?
20. Cum a procedat Isus pe baza rugăciunii pentru mai mulți lucrători la seceriș?
21. Cum s'a continuat despărțirea grâului de pleavă?

Christos Isus a fost însă servul Său, care a întrebuințat cu putere lopata ca să realizeze despărțirea clasei grâului de clasa plevei fără valoare: Despărțirea s'a făcut încă înainte de moartea lui Isus, dar a mers mai departe după învierea Sa din morți și înălțarea Sa la ceruri. La Rusalii, Christos Isus a început să toarne spiritul sfânt, cum l-a primit dela Domnul secerișului, ca putere activă asupra clasei grâului, deci asupra apostolilor și ucenicilor cari au fost cu ei. Primii din clasa grâului au fost întrebuințați mai departe pentru a secera și așa s'a făcut dela Rusalii o mare strîngere a altora, cari au aparținut la clasa grâului. Totuși raportul din Faptele Apostolilor arată, că încă tot Christos Isus a condus această activitate. (Fapte 9:1-16) El a întrebuințat cu energie lopata adevărului împărăției pe aria Sa și a despărțit prin adevărul despre Mesia, grâul iudeu de către pleavă. Grâul l-a adus în organizația teocratică a lui Iehova, ca să-l întrebuințeze în viitor ca martorii lui Dumnezeu, cari toți au fost botezați cu spiritul lui Dumnezeu.

²² Clasa plevei a fost aruncată în vânt și a fost lăsată să o împrăștie vântul. Ea n'a fost adusă între organizația teocratică, pentruca a lepădat pe Christos Isus ca Mesia. Unde a fost adunături de „pleavă” iudeie, ca de exemplu în Ierusalim, aceasta a fost arsă într'un botez de „foc”. Ca națiune stabilă, organizată, ei au fost nimiciți. Și însemnările cele mai importante ale urmașilor Regelui David și ale casei preoțești Aaron s'au pierdut sau a fost nimicite. La acest foc distrugător al mâniei lui Dumnezeu, care a venit peste pleava iudeie, s'a referit apostolul Pavel în anul 50 d. Chr. într'o scrisoare, unde a scris din partea Iudeilor. Iudeii aceștia au omorît pe Domnul Isus și pe prooroci, pe noi ne-a prigonit, nu plac lui Dumnezeu și sunt vrășmași tuturor oamenilor, căci ne opresc să vorbim Neamurilor, ca să fie mântuite. Astfel, ei totdeauna pun vârf păcatelor lor. Dar, la urmă (telos), i-a ajuns mânia lui Dumnezeu (1 Tes. 2:14-16) Cam la douăzeci de ani după aceea, și anume în anul 70 d. Chr., Ierusalimul a fost distrus în mijlocul unor groaznice de mari pierderi de vieți omenești. La trei ani mai târziu, 15 Nisan a anului 73 d. Chr., a căzut la Masada, pe malul de Vest al Mării Moarte, ultima fortăreață iudeie, în mâinile legiunilor romane, după ce Iudeii asediați s'au omorît ei unul pe altul. De acest măcel au scăpat numai două femei și cinci copii, cari s'au ascuns.

²³ Acele două evenimente, dar mai ales distrugerea Ierusalimului, au arătat sfârșitul secerișului iudeu. Ele au adus la sfârșit terminarea (synteleia) lumii (aiones), instituțiilor acelor iudei trupești. (Evr. 9:26) Aceasta s'a făcut cu adevărat într'un botez cu foc:

22. Cum a fost măturată și arsă pleava iudeie?
23. Ce s'a sfârșit cu aceea?

SEKERIȘUL ÎN CURS ÎNTRE TOATE NAȚIUNILE

SEKERIȘUL „grâului”, cum l-a descris Isus în pilda Sa despre neghină, este acum în curs între toate națiunile pămîntului. Interpretatorii religioși ai Bibliei au căutat să aplice această pildă la lucrul secerișului, pe care l-a îndeplinit Isus și apostolii Săi până la anul 70 d. Chr., până la distrugerea

1. Unde are loc secerișul conform pildii despre grâu și neghină?

Ierusalimului. Declarației lui Isus: „Secerișul este sfârșitul lumii”, i-au dat însemnarea, ca și cum s'ar înțelege sfârșitul așa numitului „veac iudeu” sau a „afacerilor publice iudeie”. În unele privințe secerișul iudeu, adus la îndeplinire de Isus și apostolii Săi, poate să fie o reprezentare figurativă a secerișului descris în pilda despre grâu și neghină. Anu-

mite împrejurări arată însă, că pilda are o aplicare mondială, și că secerișul Său trebuie să aibă loc între toate națiunile pământului. Și ceea ce are loc ca evenimente în împlinirea parabolei, va avea o înrăurire mondială.

² Evenimente istorice moderne dela 1914 stabilesc clar, că acest seceriș important este acum în curs. Națiunile nu pot scăpa de el, mai cu seamă națiunile „creștinătății”; pentru că Dumnezeu Cel Atotputernic a dispus, că acesta să se facă între ele. Conform legii Sale neschimbătoare despre timp de sămănat și timp de secerat, trebuie ca ceace s'a sămănat să fie neapărat și secerat. Impinși la aceasta de situația de astăzi, noi mergem deci la marele Autor și Interpretator al Bibliei, și anume cu aceaș întrebare pe buze, cum au adresat-o ucenicii lui Isus, și anume: „Tâlcuiește-ne pilda cu neghina din farină”. — Mat. 13:36.

³ Să citim mai întâi pilda, cum a dat-o Isus: „Împărăția cerurilor se aseamănă cu un om care a sămănat o sămânță bună în țarina lui. Dar, pe când dormeau oamenii, a venit vrăjmașul lui, a sămănat neghină între grâu, și a plecat. Când au răsărit firele de grâu și au făcut rod, a ieșit la iveală și neghina. Robii stăpânului casei au venit, și i-au zis: Doamne, n'ai sămănat sămânță bună în țarina ta? De unde are dar neghină? El le-a răspuns: Un vrăjmaș a făcut lucrul acesta. Și robii I-au zis: Vrei dar să mergem s'o smulgem? Nu, le-a zis el, ca nu cumva, smulgând neghina, să smulgeți și grâul împreună cu ea. Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș, și la vremea secerișului, voi spune secerătorilor: Smulgeți întâi neghina, și legați-o în znopi, ca s'o ardem, iar grâul strângeți-l în grânarul meu”. — Mat. 13:24-30.

⁴ Pilda înfățișează înaintea ochilor, cum timpul pământesc de sămănat și de secerat este asemănător împărăției cerurilor sau împărăției lui Dumnezeu. Prin aceasta nu se înțelege împărăția lui Dumnezeu nevăzută, cerească, care a fost întemeiată în anul 1914 peste pământul nostru, când Christos Isus a fost pus de Dumnezeu pe tronul ceresc, ca să stăpânească pentru El în mijlocul dușmanilor Săi. Pilda nu se poate referi la acest guvern teocratic nevăzut, pentru că „împărăția cerurilor” este asemănată de Isus în alte pilde cu un sămănător, care samănă sămânță; cu un grăunte de muștar; cu o femeie, care pune aluat în făină; cu o comoară ascunsă; cu un negustor care caută perle; cu un năvod care prinde pești; și cu semințe cari încolțesc.** Conform împlinirii lor, toate pildele acestea despre „împărăția cerurilor” trebuie să se refere la organizațiunea pământească, văzută a poporului lui Dumnezeu, deci la aceia cari sunt candidați să fie cu Christos Isus pe tronul ceresc. Pildele arată cum organizațiunea aceasta văzută este adusă la o altă și cum lucrează. Acela cu care a început această organizație văzută, umplută de speranțele împărăției, a fost Isus Christos. Ca

solul principal și Reprezentantul viitoarei împărății a lui Dumnezeu, El a putut propovădui „Iudeilor, între cari S'a aflat: „Împărăția cerurilor este aproape”. El a putut zice vrăjmașilor Săi, fariseilor religioși: „Împărăția lui Dumnezeu este printre voi”. (trad. engleză) (Mat. 4:17; Luca 17:20, 21) De aceea încep pildele, acestea toate să aibă aplicare deja cu Christos Isus; El face începutul, după cum arată explicațiile lui Isus ale pildelelor.

⁵ Cine este acum sămănătorul sămânței bune de grâu? Isus a explicat ucenicilor Săi: „Cel ce samănă sămânță bună, este Fiul omului”. (Mat. 13:37) Aceasta arată, că nu Ioan Botezătorul a fost sămănătorul, și prin urmare el nu are nimic de-a face cu secerișul descris în această pildă. Ioan Botezătorul însuși n'a fost sămănat ca un grăunte de grâu simbolic; căci Ioan n'a avut speranța că va fi membru în împărăția nevăzută cerească. El n'a fost un fiu al împărăției și n'a fost primit în organizația văzută a creștinilor, cari au fost candidați la Împărăție. De aceea a zis Isus despre Ioan Botezătorul: „Legea și proorocii au ținut până la Ioan: de atunci încolo, Evanghelia împărăției lui Dumnezeu se propovăduiește; și fiecare, ca să intre în ea, dă năvală”. „Vă spun că dintre cei născuți din femei, nu este nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuș, cel mai mic în Împărăția lui Dumnezeu, este mai mare decât el”. Luca 16:16; 7:28; Mat. 11:11-13.

⁶ Sămănătorul sămânței bune, este cel mai mare în împărăția lui Dumnezeu. Acesta este Regele uns al lui Dumnezeu, Christos Isus. El este acela, care cumpără „sămânța bună” simbolică, prin faptul că-și dă vieța pentru „oile” lui Dumnezeu; și de aceea a primit Christos Isus livrată „sămânța bună” dela Dumnezu, dela Tatăl Său. Așa a zis Isus: „Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine. Eu le dau vieță vecinică, în veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți; și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu. Eu și Tatăl uua suntem”. (Ioan 10:11, 15, 27-30) „Sfinte Tată, păzește, în Numele Tău, pe aceia pe cari Mi i-ai dat, pentru că ei să fie una, cum suntem și noi. Pentru ei Mă rog. Nu Mă rog pentru lume, ci pentru aceia, pe cari Mi i-ai dat Tu: pentru că sunt ai Tăi”. (Ioan 17:11, 9, 6, 12) Și cum a dat Iehova, Marele „Domn al secerișului”, Sămănătorului Christos Isus sămânța bună? În acel fel, pe care l-a descris Isus, când a zis: „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M'a trimis; și Eu îl voi învia în ziua de apoi. În prooroci este scris: „Toți vor fi învățați de Dumnezeu”. Așa că oricine a ascultat pe Tatăl, și a primit învățătura Lui, vine la Mine”. (Ioan 6:44, 45) Prin cuvântul Său scris și propovăduit, Iehova Dumnezeu învață pe oameni și îi atrage la Isus, și așa îi dă lui. Isus a învățat și a propovăduit Cuvântul lui Dumnezeu.

⁷ Corespunzător acosteia Isus a zis, spre explicația pe mai departe a pildei „Țarina, este lumea; sămânța bună, sunt fiii împărăției; neghina, sunt fiii Celui rău”. (Mat. 13:38) Împărăția cerurilor este bună și fiii ei sunt reprezentați ca „sămânță bună”.

* Că expresia „împărăția cerurilor” arată același lucru ca „împărăția lui Dumnezeu”, se vede dacă se compară cum redau diferiți scriitori ai evangheliilor aceeași pildă. Matei întrebă înțelegând prima expresie, Marcu și Luca întrebă înțelegând a doua expresie: Mat. 13:11 și Marcu 4:11 Luca 8:10 și Mat. 13:24 și Marcu 4:36; Matei 13:31 și Marcu 4:30, 31; Luca 13:18; precum și Mat. 13:33 și Luca 13:20, 21.

** Mat. 13:3, 31, 33, 44, 45, 47; Marcu 1:3, 26, 30, 31; Luca 13:18, 19, 20; n:5.

2. Pentru ce nu pot scăpa națiunile de acest seceriș?
3. Ce stă în pilda dată de Isus despre grâu și neghină?
4. Ce este „împărăția cerurilor”, despre care vorbește neghina?

5. Cine este sămănătorul? și pentru ce nu este Ioan Botezătorul?
6. De unde a primit Christos Isus „sămânța bună”, și cum?
7. Din ce motiv este „sămânță” bună? La ce aparține ea?

Ei sunt sămânța lui Dumnezeu. Ei sunt copiii ai lui Dumnezeu, născuți de spiritul Său, ca să fie copiii Săi spirituali și prin aceasta să fie moștenitori cu Christos Isus ai împărăției cerești. Dar înainte ca, asemenea lui Christos, printr-o înviere din morți să intre în această împărăție nevăzută, ei sunt pe pământ membri ai organizației văzute ai sămânței bune⁸ a lui Dumnezeu. Despre această organizație vorbește Isus în pildă ca despre „împărăția cerurilor” sau „împărăția lui Dumnezeu”.

⁸ Această organizație văzută este ca o „împărăție”, pentru că membrii ei privesc toți la Iehova Dumnezeu ca la „împăratul vecinicii”, ca la suveranul de drept al universului, ca la deținătorul supremației universale și îi sunt devotați. În marea chestiune de controversă, cea mai importantă, care există între Iehova Dumnezeu și Satan Diavolul și care privește supremația universală, ei prin urmare țin parte lui Iehova. Ca sămânță bună ei trebuie să facă roade bune, conform regulii, pe care Isus a accentuat-o în cuvintele: „Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău, nu poate face roade bune. Așa că după roadele lor îi veți cunoaște. Nu orișicine-Mi zice: Doamne, Doamne! va intra în Împărăția cerurilor, ci celce face voia Tatălui. Meu care este în ceruri”. (Mat. 7:18, 20, 21). Cei ce sunt din „sămânța bună”, fac voința bună a Tatălui ceresc.

⁹ Unde este sămănată această „sămânță bună”? Întâmplatu-s'a numai în țara Palestina, între Iudeii trupești, cari au trăit în timpul lui Isus și al apostolilor? Isus arată, unde se face zicând: „Țarina, este lumea (kosmos)”. Dealtfel această „țarină” îi aparține Lui, Sămănătorului; căci El și-a început pilda cu cuvintele: „Împărăția cerurilor se aseamănă cu un om care a sămănat o sămânță bună în țarina lui”. Lumea acestei țarine se deosebește deci de lumea (aion), care are un sfârșit (synteleia). Agricultorul, care sămănează semințe bune în țarina sa, nu arde și nu pustiește țarina sa, ci arde și nimicește buruienile și astfel pune capăt ieșirii buruienilor în țarina sa.

¹⁰ Pentru Christos Isus întreg pământul este țarina, care îi oferă ocazie să samene, să sădească și să planteze „sămânța bună”. Este adevărat că El a început să samene mai întâi în țarina iudei în țara Palestina semințe, și că prima sămănanță sămănată a aparținut la „șile pierdute ale casei lui Israel”. Acel finit iudeu însă n'a format lumea (kosmos), care este „țarina sa”. De aceea a zis după învierea Sa din morți: „Așa este scris, și așa trebuia să pătîmească Christos, și să învieze a treia zi din morți. Și să se propovăduiască tuturor neamurilor (între toate națiunile, Biblia engleză), în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim”. (Luca 24:46, 47; Fapte 1:8.) „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al sfântului Duh”. (Mat. 28:18, 19) Așa a voit Isus prin aceea, că ei după înălțarea Sa la cer vor propovădui pretutindeni, să continue să samene sămânța bună între toate națiunile.

¹¹ Intrucât „lumea” este câmpul cu ocaziile și dreptul la însemnare, aceasta arată, că „sămânța bună” a organizației „împărăției cerurilor” nu se va compune din consăngeni ai iudaismului, ci și din consăngeni ai națiunilor păgâne și că nici-o națiune nu va fi exclusă dela aceasta. În conformitate cu aceasta, a zis apostolul Petru primului convertit dintre păgâni, lui Corneliu: „In adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor, ci că din orice neam, cine se teme de El, și trăiește în neprihănire, este primit de El”. (Fapte 10:34, 35) Cu sămănarea sămânței bune în afară de acțiunea iudeie, Christos Isus n'a început personal, atâta timp cât a fost în trup pe pământ, dar El a început să facă aceasta din cer, când s'au sfârșit cele „șaptezeci de săptămâni” ale favoarei deosebite a lui Dumnezeu pentru Iudeii trupești, în anul 36 d. Chr. Atunci a început să samene sămânța bună între celelalte națiuni, prin faptul că a trimis pe Petru să propovăduiască lui Corneliu, unui italian.

¹² Prin turnarea spiritului sfânt, credincioșii consacrați au fost sădiți de Christos Isus ca sămănanță bună în pământ, și anume dela Rusalile anului 33 d. Chr. între Iudei, și din timpul de când a auzit Corneliu evanghelia împărăției, între păgâni. (Fapte 2:1-4, 32, 33) Mai cu seamă apostolul Pavel a fost însărcinat să propovăduiască evanghelia pe câmpul națiunilor, și cete mari de credincioși dintre națiuni s'au împărțit prin el de darul spiritului sfânt. (Rom. 15:16, 29; Fapte 19:6) Lucrul de propovăduire în toată lumea în anul 60 d. Chr., deci la douăzeci și șapte de ani după moartea, învierea și înălțarea la cer a lui Christos, se află din ceea ce a scris Pavel Colosenilor: „Cuvântul adevărului Evangheliei, care a ajuns până la voi și este în toată lumea (kosmos), unde dă roade și merge crescând, ca și între voi... Negreșit, dacă rămâneți și mai departe întemeiați și neclintii în credință, fără să vă abateți dela nădejdea Evangheliei, pe care ați auzit-o, care a fost propovăduită oricărui fapturi de sub cer, și al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel”. (Col. 1:5, 6, 23) Ioan, un apostol ca Pavel, a scris darea de seamă a Evangheliei sale, precum și epistola sa a treia și ultima, aproximativ în anul 98, deci cam la șasezeci și cinci de ani după ce Isus s'a înălțat la cer. Și astfel a continuat Isus să samene sămânța bună a „fiilor împărăției”, și El a făcut aceasta prin cei doisprezece apostoli ai Săi, cel puțin până la acel timp târziu în viața apostolului Ioan. Și în decursul celor nouăsprezece veacuri trecute, Isus a sămănat mai departe „sămânța bună”. Dar ce s'a întâplat, mai cu seamă după moartea lui Ioan? Isus ne-o spune în pildă.

Sămănarea buruienilor sau a neghinei

¹³ „Dar, pe când dormeau oamenii, a venit vrăjmașul lui, a sămănat neghișă între grâu și a plecat. Când au răsărit firele de grâu și au făcut rođ, a ieșit la iveală și neghina”. (Mat. 13:25, 26) Când dormeau oamenii era noapte. Apostolul Pavel zice: „Cei ce dorm, dorm noaptea”. (1 Tes. 5:7) Dormitul este întrebuițat câteodată în Biblie să ilustreze

8. În ce privință este această organizație văzută o „împărăție a cerurilor” sau o „împărăție a lui Dumnezeu”?
9. În ce țarină este sămănată sămânța? și a cui țarină este aceasta?
10. Cum a arătat Isus, că „țarina Sa” nu a fost simplul numai „câmpul iudeu”?

11. Intrucât țarina este lumea, ce se poate spune despre semințe?
12. Cum a arătat Pavel la o lucrare de propovăduire în toată lumea în zilele sale? și cât timp a continuat Sămănătorul Christos Isus cu sămănarea sămânței bune?
13. 14. a) La ce se referă în primul rând dormitul oamenilor?
b) La ce se mai referă?

în mod simbolic starea morții. (Mat. 9: 29; 1 Tes. 5: 10) În pildă dormirea oamenilor poate reprezenta cum cei doisprezece apostoli ai lui Christos au căzut în somnul morții și cel care a trait mai mult dintre ei, apostolul Ioan, care a murit în anul 100 d. Chr} Dar cum cu patruzeci și cinci de ani înainte de acest timp, Pavel în îndrumările sale de despărțire către bătrânii din Efes a zis următoarele, acestor frați, despre creștinii necredincioși, sau numai de formă: „Știu bine că, după plecarea mea, se vor vâri între voi lupi răpitori, cari nu vor cruța turma: și se vor scula din mijlocul vostru oameni, cari vor învăța lucruri stricăcioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor. De aceea vegheați și aduceți-vă aminte că, timp de trei ani, zi și noapte, n'am încetat să sfătuiesc cu lacrimi pe fiecare din voi". — Fapte 20: 29-31.

Dormitul oamenilor amintit în pildă se poate referi deci și la aceea, că suprayeghetori creștini au neglijat să rămână treji și să vegheze asupra intereselor spirituale ale turmei lui Dumnezeu, adică a sămânței bune a „fiilor împărăției". O astfel de adormire spirituală a urmat după moartea lui Pavel și mai mult după moartea lui Ioan. Istoria și arată că după moartea apostolilor și a servilor credincioși din biserică cari au fost împreună cu ei, s'a lăsat peste întreg pământul, unde a fost propovăduită evanghelia, întunericul adânc al unei nopți spirituale.

¹⁵ În decursul acestei nopți, când creștinii au dormit în ceea ce privește răspunderea lor și au neglijat să vegheze conform luminei Bibliei, marele vrăjmaș al „Domnului Secerișului" și al Semănătorului, care a sămănat sămânță bună, a fost foarte ocupat. El a presărat câmpul Domnului cu buruieni, mazărice sau neghină care dă amețeață (grecește: zizanion). Numele buruienii se pare că se derivă dela verbul ebraic *zanah*, care înseamnă a face preacurvie sau a se purta ca curva. Se referă la grâu neadevărat, fals, la o imitație de grâu. Nu este vorba de o buruienă inofensivă, ci seminciunile sale cauzează vomitare și diaree, crampe și chiar moartea. Această plantă nu este inrudită de loc cu grâul, și dacă nu este culeasă, ci este secerată cu grâul, pâinea făcută din astfel de faină provoacă la mâncare adeseori amețeli. Dacă această sămânță de neghină este amestecată în pâine, ea cauzează pe lângă vărsături într-adevăr dureri la vorbire și astfel, a căror manifestări se încep cu semne de otrăvire și se pot degenera chiar și în paralizări; ba în unele cazuri la aceia cari au mâncat din ea li se atrofiază membrele exterioare, sau chiar moare. Susținerea că numele buruienii (*zizánion*) se trage dela rădăcina de cuvânt arab *zan*, adică înșelăciune, prin urmare nu este întemeiată.

¹⁶ Semănarea buruienii de felul acelei neghine amețitoare sepoasă s'a făcut după căderea nopții, adică după ce apostolii au murit și mulți creștini conducători au devenit somnoroși și nu s'au mai păzit de atacurile dușmanilor. După cum descoperi Christos Isus, Sămănătorul, vrăjmașul, care a sămănat aceea buruienă, este Satan Diavolul. Buruiena de aceea sunt copiii săi, „fiii celui rău". Satan Diavolul îi naște. El îi plantează în imediata apropiere a sămân-

ței bune, a „fiilor împărăției". Apostolul Ioan a înștiințat în prima sa epistolă, scrisă numai cu puțin timp înainte de moartea sa, pe cititorii săi creștini să nu degenereze într-o astfel de buruienă simbolică El a zis: „Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu și copiii Diavolului. Oricine nu trăește în neprihănire, nu este dela Dumnezeu; nici cine nu iubeste pe fratele său. Căci vestirea, pe care ați auzit-o dela început, este aceasta: să ne iubim unii pe alții; nu cum a fost Cain, care era dela cel rău și a ucis pe fratele său. Și pentru ce l-a ucis? Pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau neprihănite". (1 Ioan 3: 10-12) Într-o a doua epistolă Ioan a scris împotriva buruienii după cum urmează „Căci în lume s'au răspândit mulți amăgitori, cari nu mărturisesc că Isus Christos vine (a venit, *B. engl.*) în trup. Iată amăgitorul, iată Antihristul. Oricine o ia înainte și nu rămâne în învățătura lui Christos, n'are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învățătura aceasta, are pe Tatăl și pe Fiul. Dacă vine cineva la voi și nu vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă și să nu-i ziceți: Bun venit! (să nu-i doriți conducerea divină *B.-engl.*) Căci cine-i zice Bun venit (ii dorește conducere divină! *Biblia engleză*) se face părtaș faptelor lui rele". — 2 Ioan 7, 9-11.

¹⁷ Înainte cu mult timp de acea scrisoare a lui Ioan, Pavel a înștiințat pe creștini despre semănarea buruienii, prin faptul că a amintit o cădere întinsă dela credință. Semănătorul seminței bune a întrebuintat după cum ne amintim, pe apostoli și pe alți ucenici credincioși pentru răspândirea veștii bune a împărăției, prin care au răsărit mulți „fii ai împărăției". Ca a imitare a aceleia Diavolul a întrebuintat pe cei căzuți, ca să semene pe întreg câmpul, unde s'a întins creștinismul, tradiții religioase și alte învățături greșite, prin care au ieșit la iveală buruieni sau „fiii celui rău". În această apostazie mare, în căderea dela credință, conducătorii religiei s'au unit lalolaltă, ca să facă un mare sistem de religie/a neglijării, pe care Biblia îi numește „omul păcatului".

¹⁸ Pentru a atrage atențiunea primilor creștini la aceea, că acest sistem nedrept trebuie să se desvolte înainte de a veni ziua cea mare a socotelii și a judecății, Pavel a scris: „Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, protivnicul, care se înalță mai pe sus de tot ce se numește „Dumnezeu", sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. Căci taina fărădelegii a și început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o oprește acum, să fie luat din drumul ei. Și atunci se va arăta acel nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale". (2 Tes. 2: 3, 4, 7, 8) Înainte de toate, în timpul dela început, al secolului al patrulea, în zilele împăratului Constantin din Roma, a început clasa buruienilor să se arate. Conducătorii religioși ai organizației romane, care s'a dat drept biserică creștină, au săvârșit atunci în Roma preacurvie pe față cu stăpânitorii politici ai acestei lumi. — Iacob 4: 4.

15. Ce se poate spune despre neghină, pe care a sămănat-o dușmanul după aceea în țarină?

16. Cine a sămănat neghină? și cum înștiințează Ioan despre astfel de neghină?

17. Cum a imitat Diavolul pe Isus, când a sămănat neghină, și unde a sămănat-o?

18. Cum a avertizat Pavel despre sistemul neghină? și când a început acesta să se descopere în mod doșobit?

¹⁹ Așa s'a împlinit în decursul timpului acea parte a pildii, unde se spune: Robii stăpânului casei au venit și i-au zis: Doamne, n'ai sămănat sămânța bună în țarina ta? De unde are dar neghină? El le-a răspuns „Un vrăjmaș a făcut lucrul acesta”. Și robii i-au zis: „Vrei dar să mergem s'o smulgem?” „Nu”, le-a zis el, ca nu cumva smulgând neghina, să smulgeți și grâul împreună cu ea. Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș; și la vremea secerișului voi spune secerătorilor; smulgeți întâi neghina și legați-o în snopi, ca s'o ardem, iar grâul strângeți-l în grănarul meu! — Mat. 13:27-30.

²⁰ Isus explică: „Secerătorii, sunt îngerii”. Informarea din partea robilor proprietarului de aceea poate reprezenta, că și îngerii au fost mirați despre sădirea și creșterea clasei neghinei ametoare, a buruienii spirituale, care s'a lăsat în mijlocul „fiilor împărăției”, în mijlocul sămânței bune, și de jur împrejur. Acea clasă a fost ca o „a cincea coloană” între servii adevărați ai lui Dumnezeu și a trebuit să încerce să saboteze lucrarea bisericii adevărate a lui Dumnezeu, să biruiască pe puținii creștini adevărați și să împiedece pe Iehova Dumnezeu, ca în decursul timpului fixat de El, să aleagă din lume clasa bisericii numărul deplin al „fiilor împărăției”. Dar și servii credincioși ai lui Christos Isus de pe pământ s'au mirat, cum s'a înmulțit în mare măsură între ei și și pretutindeni în jurul lor neghina. Acea neghină a fost cultivată prin religia, care s'a dezvoltat în așa zisa „creștinătate”. Această religie a făcut un compromis între adevăr și greșală. Ea a căutat să amestece printre învățăturile Bibliei, tradiții religioase și filozofii păgâne, ca păreriile lui Platon despre nemurirea sufletului omului, învățătura trimii egipteană și sistemul păgân al Romei al înșelăciunii preoților. Intocmai ca stăpânul casei din pildă, Domnul Isus a reținut pe îngerii slujitori, ca să se apuce și să despartă imediat pe creștinii adevărați de cei falși, preacurvari. Nici servilor Săi creștini credincioși de pe pământ, nu le-a permis Domnul Isus să despartă pe cel adevărat de cel fals. Ei n'au fost în drept să facă aceasta, pentru că Domnul Isus Christos este judecătorul. Timpul secerișului, sfârșitul lumii, nu venise încă; și când va veni acest timp se va face o deosebire clară între cel adevărat și cel greșit.

²¹ Despre neghina ametoare țepoasă, se spune că nu se poate deosebi ușor de grâul ce răsare, atâta timp până ce nu și-a format spicele pe deplin. Și despre măzărliche, cum este numită buruiiana din pildă în Biblia engleză, se știe că se răsuște în jurul paiului grâului. Dacă s'ar încerca să se smulgă această buruiiană, atunci s'ar putea scoate afară fără să fi voit, din greșală și grâul. Proprietarul câmpului în bunătatea sa n'ar voi să piardă pe niciunul din clasa grâului.

²² Neghina reprezintă religioniști, pietre de poticnire, cari fac pe alții să alunece, așa că se poticnesc în nedreptate și greșesc împotriva lui Christos. Ei lucrează nelegiuit împotriva lui Dumnezeu. Omul de rând va cugeta, pentru ocrotirea și pentru creș-

terea sănătoasă a clasei grâului, este cel mai bun lucru, de a smulge fără întârziere clasa neghinei din legătura sa cu grâul. Și Ierarhia Romano-Catolică procedează după această părere. Așa se naște întrebarea: Pentru ce permite Domnul, ca religioniști neconvincioși, nelegiuiți, să răsără și să se desvolte într'o mulțime atât de coplesitoare? Aceasta are de scop să se încerce neprihănirea creaturilor, ca să se vadă cine va rămâne devotat credincios lui Iehova Dumnezeu. Aceasta cuprinde chestiunea de discuție despre suveranitatea universală a lui Dumnezeu; și aceia, cari mărturisesc a fi pentru stăpânirea Sa supremă universală și stau lângă ea trebuie să fie în contrast bătător la ochi cu neghina, care înfruntă puterea supremă și suveranitatea supremă a lui Dumnezeu. Răspunsul de bază la această întrebare îl dă Pavel, prin faptul că scrie creștinilor din Corint: „Mai întâi de toate aud că atunci când veniți la adunare, între voi sunt desbinări. Și în parte o cred căci trebuie să fie și partide între voi, ca să iasă la lumină cei găsiți buni”. — 1 Cor. 11:18, 19.

„Sfârșitul lumii”

²³ Deci aceasta a fost starea lucrurilor, cum a existat în câmp în toate secolele cursului religios al „creștinătății”. „Stăpânul casei” sau proprietarul țarinei, Christos Isus, n'a împiedecat pe dușman, pe Diavolul, să sădească-o mulțime de buruieni religioase, cari se dau drept „fii ai împărăției”. El a lăsat pe Satan, Diavolul, să facă neîmpiedecat. El a lăsat câmpul să fie acoperit de neghină. Acest sistem sau acest total de stări și împrejurări este acela, despre care Christos Isus vorbește ca despre „lume”, care trebuie să aibe un sfârșit. El a zis: „Secerișul este sfârșitul (sau aducerea la sfârșit, *synteleia*) veacului (lumii sau a sistemului, aion); „Secerătorii sunt îngerii”. (Mat. 13:39) Așa cum secerișul este un timp de mare activitate, așa este și „sfârșitul”, amintit aici sau ducerea la sfârșitul complet al lumii un period de timp de activitate, care are un început și după aceea un sfârșit care face încheierea. Când este sfârșit, aranjamentul lucrurilor, așa cum a existat va fi înlăturat pe deplin și după aceea va fi introdusă cu totul și pe deplin starea adevărată. Întrebarea este acum: A început secerișul acesta? Dacă da când s'a început? Este important de a constata aceasta; pentru că dacă ne găsim în mijlocul secerișului, atunci sfârșitul definitiv al lumii vechi și introducerea completă a lumii noi drepte este foarte aproape.

²⁴ Fără îndoială cu „sfârșitul lumii”, care se începe cu procedări de seceriș, este vorba de același seceriș despre care s'au informat ucenicii mai târziu dela Isus, cu care ocazie ei au întrebuințat exact aceeași expresie ca și El și au zis: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului (sau a aducerii la sfârșit împreună, *synteleia*) veacului (lumii, aion) acestuia?”. (Mat. 24:3) După aceasta Isus a descris profetic, ce se va întâmpla în timpul „sfârșitului” sau al aducerii la sfârșit; între altele următoarele: „Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semnițele

19. Care parte a pildii s'a împlinit atunci?

20. Cine s'a mirat despre creșterea neghinei? și de ce au fost opriți ca să nu facă?

21. Pentru ce a interzis proprietarul țarinei smulgerea imediată a neghinei?

22. Ce întrebare se naște privitor la adevărata neghină? și ce răspuns punitor de bază dă Pavel la aceasta?

23. Ce însemnează, prin urmare, „sfârșitul lumii”? și pentru ce este important de a constata dacă ne aflăm acum în seceriș?

24. Cum se arată, că aceasta este „sfârșitul” ca și acela, despre care s'au informat mai târziu ucenicii? și cum este introdus acest „sfârșit”?

pământului se vor boci și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă. El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, dela o margine a cerurilor până la cealaltă". (Mat. 24:30, 31) Aceasta se referă deslușit la lucrul de seceriș al strănerii clasei grăului, a sămânței bune sau a „fiilor împărăției”.

²⁵ Prin aceasta „sfârșitul lumii”, descris în această profecie s'a dovedit ca același, ca „sfârșitul lumii”, care este amintit în pilda despre grâu și neghină. Isus a profetizat, că „sfârșitul lumii” va fi introdus prin purtare de război total, în care o națiune se va scula împotriva alteia, o împărăție împotriva alteia; la aceasta semnele vor fi lipsă de hrană, ciumi și cutremure de pământ în diferite locuri precum și persecutarea urmașilor Săi, a clasei grăului, din partea neghinei în toate națiunile. În continuare la aceasta clasa „grăului” care rabdă credincios va vesti în toată lumea împărăția întemeiată a lui Dumnezeu. Conform tuturor întâmplărilor timpului mai nou, cari sunt în armonie cu profetia, „sfârșitul lumii” și timpul pentru seceriș, s'a început în anul 1914,

²⁶ Secerișul, care este „sfârșitul lumii”, s'a început deci cu întemeierea împărăției lui Dumnezeu prin Christos Isus și anume atunci când s'a sfârșit „timpurile națiunilor”, adică în toamna anului 1914. Atunci și-a început Christos Isus, marele Domn al secerișului, puterea împărăției sau stăpânirea teocratică, ca să stăpânească în mijlocul dușmanilor Săi. Dușmanul său principal a fost Diavolul, care a semănat neghina religioasă în țarină. Și Diavolul n'a semănat numai neghina, ci a acuzat și clasa „grăului” credincioasă neîncetat pe nedrept la Dumnezeu Domnul. Până atunci semănătorul nelegiuit al neghinei a putut să-și urmeze neîmpiedecat calea, și ca mare piedecă pentru vestirea adevărului neghina sa a luminat câmpul. Acum acest sistem sau aceasta stare a lucrurilor, a trebuit să se sfârșească. După cum arată Apocalips 12:1 - 12 în mod simbolic, marele Domn, al secerișului, după ce a fost pus pe tron, a întreprins imediat pași în această direcție. El a asvârlit fără zăbavă pe Satan și pe îngerii săi demoni din cer în împrejurimea pământului, unde îi ține în loc sub picioarele Sale. După aceea firește Domnul secerișului s'a apucat de străngerea clasei grăului de pe pământ. El a făcut aceasta, după ce a venit la templu pentru lucrarea judecății, ceea ce s'a întâmplat în primăvara anului 1918. — Maleahi 3:1 - 4.

²⁷ Că Regele pus în slujbă a lui Iehova a voit să seceră „grăul” Său credincios de pe pământ, după ce va fi încoronat cu puterea Sa de Rege, este ilustrat profetic și în Apocalips 14:14-16, unde citim: „Apoi m'am uitat și iată un nor alb, și pe nor ședea cineva care semăna cu un fiu al omului; pe cap avea o cunună de aur; iar în mână, o seceră ascuțită. Și un alt înger a ieșit din Templu, și striga cu glas tare Celuice ședea pe nor: Pune seceră Ta și seceră: pentru că a venit ceasul să seceri și secerișul pământului este copt. Atunci Celce ședea pe nor. Și-a aruncat seceră pe pământ. Și pământul a fost secerat?”

²⁸ Țarina este lumea, a zis Isus și aici este vorba despre un seceriș, care se face pe întreg pământul locuit. Prin urmare „seceră ascuțită”, cu care puse Domnul secerișului să se execute seceratul clasei grăului Său, este vestea împărăției, care și-a primit ascuțimea prin toate faptele și adevărurile, cari au fost descoperite dela 1914 cu privire la împărăție. Pentru a arăta, că această „seceră ascuțită” a vestii împărăției întemeiate a lui Iehova va tăia în jurul său în toată lumea în decursul acostui period de seceriș până la încheierea sa definitivă, Isus a mai adăugat prezicerii Sale a primului război mondial: „Și această veste bună a împărăției va fi propovăduită pe întreg pământul locuit, tuturor nașiunilor ca mărturie și atunci va veni sfârșitul (încheierea, telos)”. (Rotherham) Această profecie din Matei 24:14 se realizează din 1919, prin faptul că Martorii lui Iehova vestesc între toate nașiunile faptul îmbucurător, că împărăția lui Iehova prin Christos Isus a fost întemeiată.

²⁹ Foarte demn de remarcat este în această privință următorul fapt: Conform pildei lui Isus la „sămâna bună”, este vorba despre semințe de grâu. Și în timpul lui Isus seceratul grăului s'a început în Palestina, în luna treia a anului iudeu, la o zi după sărbătoarea Rusalilor. (Ex. 34:22; Lev. 23:15-22; Num. 28:26; Deut. 16:9-12) În ziua Rusalilor, în ziua a cincizeci după învierea lui Isus, s'a turnat peste primii Săi ucenici; toți „fii ai împărăției”, spiritul sfânt al lui Dumnezeu. Atunci s'a început imediat o activitate întinsă de mărturie pentru aceea, că Isus a fost înălțat și-a fost făcut Domn și Christos. (Fapte 2:1-41) Este semnificativ, că în anul 1919 când s'a început cu secerișul de acum a „Seminței bune” sau a clasei grăului, marele lucru de mărturie pentru împărăția întemeiată a lui Dumnezeu, a avut loc o vărsare memorabilă a spiritului lui Dumnezeu peste Martorii lui Iehova, ca o împlinire definitivă a celor prezise în Ioel 2:28, 29. Această turnare a spiritului a fost rezervată rămășiței clasei grăului pentru scuturarea sa și pentru ca să fie echipată pentru lucrul secerișului a propovăduirii vestii îmbucurătoare a împărăției între toți oamenii.

Seceratul

³⁰ În timpul secerișului buruiana, mazăricea sau neghina amețitoare țepoasă, este complect desvoltată și se poate cunoaște fără greșală, și poate fi smulsă și separată fără primejduirea grăului. Mazăricea stă atunci drept peste spicele de grâu cari atârnă greu și se deosebesc prin aceasta și prin rodul lor negru deslușit de grăul adevărat. Cu privire la ziua, când se va recunoaște, cine sau ce este fiecare în parte, Isus a spus în pilda Sa: „Secerătorii, sunt îngerii. Deci, cum se smulge neghina și se arde în foc, așa va fi și la sfârșitul veacului (B. engl.: la sfârșitul (synteleia) acestei lumi (aion)). Fiul omului va trimite pe îngerii Săi, și ei vor smulge din Împărăția Lui toate lucrurile, cari sunt pricine de păcătuire și pe ceice săvârșesc fărădelegea, și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul și

28. Cum și de când a fost întemeiată seceră ascuțită?

29. De ce este vrednic de luat în seamă, că aici este vorba despre un seceriș de grâu?

30. Când este smulsă neghina amețitoare sau mazăricea din țarină? și pentru ce atunci?

26. Cum și când a pășit Domnul secerișului ca să înceapă cu secerișul?

27. Ce arată Apoc. 14:14-16 cu privire la seceriș?

scrășnirea dinților". (Mat. 13:39-42) Atunci nimeni din clasa grâului nu va fi legat între neghină din greșala sau prin clasare falsă, ci toți cari vor fi arși și nimiciti, vor fi conform cuvintelor, faptelor și roadelor lor, neghină.

³¹ Este adevărat, că cuvântul „înger” are însemnarea de bază de „sol”. Totuși să nu cugetăm, că îngerii, cari smulg aici neghina de pe câmp și o leagă în snopi pentru ardere, sunt îngeri omeștești, rămășița martorilor unși cu spiritul lui Iehova. Ei nu sunt puși pentru un astfel de lucru, ci sunt numai martori pentru Iehova, nu judecători și executori de sentință peste neghină. Marele Domn al secerișului, Christos Isus, la venirea la templul Sau este însoțit de o ceată de îngeri cerești, și pe aceștia îi trimite ca să smulgă neghina care stă între clasa grâului. (Mat. 25:31) Acești îngeri nevăzuți ai cerului nu vor face greșeli în aceea, că cine trebuie smuls. Neghina, pe care o smulg, sunt religioniștii cari mai întâi se împiedică de Christos, ca Regele care guvernează acum și după aceea, caută să prăvălească pietre de poticnice pe cărarea creștinilor credincioși, ca să-i facă să se împiedece și să cadă în nimicire vesnică. Ei săvârșesc faradelege, prin faptul că refuză să lucreze după legile sau regulile de purtare date de Dumnezeu, cari sunt hotărâtoare pentru clasa „împărăției cerului”.

³² Firește, această neghină, susține că aparține „fiilor împărăției”; dar îngerii o culeg din împărăție fără să se lese înșelați. Dacă ne aducem aminte, ce este „împărăția cerurilor”, despre care vorbește pilda, atunci vedem că respectivii nu sunt smulși din împărăția cerească nevăzută, pentru că ei n'au fost niciodată sus în această împărăție, ci ei sunt smulși de pe pământ din organizațiunea văzută a aceluia, cari sunt cu Christos Isus moștenitori ai împărăției de sus. Până la seceriș neghina s'a aflat între ei, n'a fost făcută cunoscut deslușit ca ceva, care a trebuit să fie separată sau deosebită, „cum îngerii despart neghina ca ceva, care aparține la celalt soi.”

³³ Smulgerea neghinei din „împărăția Sa” se face deci fie printr'o despărțire trupească din organizația clasei grâului, cu care neghina a fost legată în mod personal, sau se face printr'o despărțire de clasa grâului, care are loc în cugetele oamenilor, prin faptul că deosebirea între cele două se dovedește clar. Snopii, în cari leagă îngerii toată neghina aceasta, nu reprezintă grupări sau alianțe, cum au existat între ea încă înainte de 1914, încă înainte de a se începe secerișul. Legarea în snopi a neghinei nu reprezintă prin urmare, că ea este legată laolaltă în sute de secte și culte religioase. Legarea sa se face după începutul secerișului, mai ales dela 1919. Ea reprezintă restricțiunile, pe cari le impune marele Domn al secerișului neghinei prin îngerii Săi. Asemănător păzitorilor de poartă din porțile templului lui Iehova din Ierusalim, îngerii se îngrijește totdeauna veghetor, ca acea neghină să nu se întoarcă iarăși în țarină, ca să se amestece acolo între grâul „fiilor împărăției”. (Apoc. 21:12, 13; Ps. 84:10; Ez. 40:6, 7) Se menține o deosebire clară între ei, asemănător prăpastiei mari, care a existat între omul bogat în Hades și săracul în sânul lui Avraam Lazăr. — Luca 16:26.

³⁴ Neghina este legată în snopi în afara câmpului grâului, și aceasta arată, că toți din acești snopi în mod spiritual sunt prietenii preacurvari ai lumii și sunt scoși afară în lume, unde aparțin. (Iacob 4:4) Inseamna, prin urmare, că clasa „servului rău” este smulsă și este aruncată afară în lume, ca să-și primească partea împreună cu făcarnicii religioși. Inseamnă că clasa „fecioarelor nechibzuite” este închisă înaintea ușii, afară, în întunerecul lumii, și că clasa „servului rău și leneș”, care-și îngroapă singurul ei talant în pământ, unde nu aduce niciun venit, va fi aruncată afară în întunerecul lumii, ca să aibă acolo parte de soarta lumii. (Mat. 25:10-13, 24-30) Ei sunt împreună cu ceilalți snopi de neghină.

³⁵ Acești snopi de neghină sunt aruncați fără opunere într'un „cuptor aprins”, și acolo există plâns și scrășnirea dinților. Arderea lor în acest cuptor aprins parabolic nu însemnează simplu că, în calitatea lor ca neghină sau buruieni, sunt nimiciti și după aceea pot să trăiască mai departe ca oameni, cari au fost demascați în mod deslușit ca necreștini. Ea înseamnă nimicirea lor prin executorul sentinței lui Dumnezeu, prin Domnul secerișului și prin ostirea Sa de îngeri sfinți.

³⁶ Neghină literală poate fi arsă într'un cuptor literal; dar când este vorba de neghina simbolică, de oameni, aceasta nu merge. Și cuptorul de foc este simbolic și reprezintă locul sau mijlocul pentru nimicire, deci câmpul de război al Armagedonului, teatrul războiului final între organizațiunea nevăzută și văzută a lui Satan și organizațiunea universală a lui Iehova. Aruncați vă rugăm o privire înapoi asupra secerișului iudeu care a avut loc înainte cu nouăsprezece sute, de ani la sfârșitul „lumii” lor. Iudeii necredincioși, neascultători au fost arși atunci, ca pleava în timpul aprins de necaz, care și-a găsit punctul culminant în distrugerea Ierusalimului (în anul 70 d. Chr.) și în măcelul dintre Iudei la căderea cetății lor Masada (în anul 73 d. Chr.). Aceasta reprezintă înfocatul, distrugătorul „necaz așa de mare, cum n'a fost niciodată dela începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi (iarăș)”, în care lumea rea a lui Satan își găsește definitiv sfârșitul. — Mat. 24:21.

³⁷ Niciun fel de neghină nu va fi menținută în viață în acest cuptor aprins și nu va intra în lumea nouă a dreptății. De aceea plânsul și scrășnirea dinților” acestei clase trebuie să aibă loc acum. Ea urlă din cauza procedării îngerilor și din cauza îngrădirilor, ce-i sunt puse, precum și din cauza vestei împărăției, care pentru ea înseamnă o dare pe față și îi atinge sentimentele religioase; afară de aceasta scrășnește cu dinții împotriva clasei credincioase a „grâului”, împotriva aceluia, cari vestesc din abundență și curajos evanghelia împărăției. Fapte 7:54) Prin aceasta cei în cauză se fac cunoscuți pe față ca neghină, care nu este bună de altceva decât să fie distrusă.

Strălucirea în împărăția Tatălui.

³⁸ Acuma aceea, ceea ce privește pe clasa „grâului” drept, „fiii împărăției”: „Atunci cei neprihăniți vor străluci ca soarele în Impărăția Tatălui lor. Cine

31. Cine smulge „neghina”? și pentru ce neghina?

32. De unde este smulsă clasa „neghinei”?

33. Cum este smulsă neghina? și cum este legată în snopi?

34. Cine este deci clasat împreună cu ceilalți ca snop de neghină?

35. Ce simbolizează arderea neghinei?

36. Ce este „cuptorul aprins”? și cum a fost reprezentat dinaintea?

37. Când se întâmplă plânsul și scrășnirea dinților, și pentru ce?

38. Unde și cum „strălucesc cei droșii ca soarele”?

are urechi de auzit, să audă". (Mat. 13:43). Fiește clasa „grăului” drept este secerată prin „secerea ascuțită” a Domnului secerișului a adevărului împărăției. Aceasta se face, după cum zice El, ca „să strânga grăul în grânarul Meu”. Acest grânar nu este împărăția nevăzută cerească, ci el reprezintă starea de aprobare divină în templu, a organizației teocratice a rămășiței credincioase, care a fost aprobată ca „dreaptă”, ca adevărată clasă a grăului. Ea este organizația curățită văzută a rămășiței fiilor spirituali ai lui Dumnezeu, care ca împreună moștenitori cu Christos au fost chemați la împărăție. Ea este o organizație teocratică, care a fost cucătită de religie și de neghină, care cultivă religie. Această organizație recunoaște pe Iehova ca Tatăl și Regele vecinic al Său, și recunoaște că Christos Isus guvernează acum într-adevăr pe lângă Tatăl. În această organizație teocratică, despre care se vorbește ca de „împărăția Tatălui lor”, este aceea, unde rămășița clasei „grăului” strălucește acuma, dela 1919. Acești credincioși strălucesc pretutindeni, cum este cazul cu soarele, fiește nu într-o strălucire personală, ci în strălucirea slavei serviciului ca martori ai lui Dumnezeu. Ei sunt trimiși ai împărăției întemeiate a lui Dumnezeu, pe cari au fost unși și trimiși să o vestească.

³⁹ Ca urmare la aceasta că ei fac să lumineze vestea slăvită despre împărăție între toate națiunile pământului locuit, se întâmplă, că mulți oameni, cari au urechi de auzit, aud într-adevăr. În loc ca să scrășnească din dinți în contra vestitorilor și trimișilor împărăției, ei se dovedesc asemănători oilor și fac bine chiar și celui mai neînsemnat din acei frați ai Regelui Christos Isus. Când răsună vocea vestii sale, ei îl urmează ca pe păstorul bun al lui Iehova și arată prin aceasta, că ei sunt „alte oi” ale Sale.

(Ioan 10:16). Ei nu aparțin la clasa neghinei, numai pentru că nu aparțin la clasa „grăului” împărăției. Ei nu se simt atrași către neghină și n-au nici-o parte la ea, adică spre aceia, cari neglijează să facă bine celor mai neînsemnați frați ai Regelui, dar dacă pot le fac deadreptul pagube. După cum arată faptele astăzi, aceste „alte oi” de aceea sunt despărțite de clasa „neghinei” a „creștinătății” religioase. Cei din „neghină” se dovedesc ca „capre” și formează contrastul la clasa „altor oi”.

⁴⁰ Acuma, imediat după recoltarea grăului, se face deci între toate națiunile despărțirea „altor oi” de către „capre”. Aceasta se face în decursul aceluiași sfârșit (sau aducerea la sfârșit împreună, synteleia) a lumii, în decursul căruia se face și secerișul grăului. Se observă aceasta cu deosebire dela 1931, deci la mai mulți ani după începutul secerișului „grăului”. Acum „alte oi” împreună cu clasa „grăului” fac ca să lumineze între toate națiunile lumina evangheliei slăvite despre împărăția întemeiată a lui Dumnezeu. La încheierea definitivă a acestei aduceri la sfârșit a lumii, va fi arsă și cea din urmă neghină, împreună cu marele vrăjmaș, cu Diavolul, care a semănat-o. Clasa „grăului” secerat precum și „alte oi” ale Domnului străne în staul vor trece cu viață acel timp de distrugere de foc. După aceea clasa „grăului” drept, care și-a terminat serviciul pământesc spre mărirea lui Dumnezeu, la timpul hotărât al lui Dumnezeu va intra în slava cerească nevăzută, unde este Regele său Christos Isus. Dar „alte oi” pământesti vor primi dela Iehova, Tatăl Regelui, binecuvântările vecinice pe pământ, pe cari li le va dăruia împărăția Sa pentru participarea lor la îndreptățirea numelui Său sfânt și a supremației Sale universale. — Mat. 25:31-46.

Watchtower din 15 August 1946.

39. Cum se procedează cu „alte oi”, intrucat ele nu aparțin la „grău”?

40. De când se poate constata această despărțire a „altor oi”? și care este sursa finală a „grăului” și a acelor „alte oi”?

INCHINARE CURATA ȘI NEPATATA

„Căci închinarea (serviciul lui Dumnezeu, B. Elberf.) care este curată și sfântă înaintea lui Dumnezeu, Tatăl, este aceasta: să cercetăm pe orfanii și pe văduve în necazurile lor, și să ne păzim nepătați (neînținați) de lume”. — Iacob 1:27, Murdock Sirtland.

LUI IEHOVA Dumnezeu, Tatălui, nu I se aduce închinare și nici serviciu din partea acelor, cari sunt pătați de lăruia aceasta. El este Creatorul globului pământesc, care se învârteste, pe cari trăiesc creaturi omeneste; dar El nu este Creatorul acestei ordine a lumii, de care este stăpânită omenirea în prezent. Această lume este religioasă, umplută cu multe, multe feluri de religii, dar ea nu adoră pe Iehova Dumnezeu și nici nu-L servește.

¹ Religia este — pe lângă politica și comerț — în structura existentă, care formează partea văzută a acestei lumi una dintre cele trei părți cari aparțin laolaltă. Din acest motiv religia nu este „curată și sfântă înaintea lui Dumnezeu, Tatăl”. De aceea nu este suprizător, că exercitarea religiei acestei lumi vechi va dispărea. Dar aceia cari se închină lui Iehova în „spirit și în adevăr”, vor trăi vesnic, ca răsplătă pentru aceea, pentru că i-au servit Lui, nu lumii acesteia în contrast cu religiozității, acești închinători curăți, nepătați, nu ascultă porunca divină, care a fost dată prin apostolul Ioan: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă inbește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în El. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământesti, pofta ochilor și înălțăroșia vieții, nu este dela Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trec; dar cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac. (1. Ioan 2:15-17) Numeroși închinători, cari fac acum voința lui Iehova Dumnezeu, vor rămâne pentru vecie pe pământ, unde va fi restatornicul paradisul și va fi întins peste întreg pământul.

² Religia organizată cu greu poate nega, că lumea de acuma este necurată, nesfântă, pătată pângărită. În Statele Unite scopul religiei este „de a lua pe Dumnezeu în guvern”, prin ceea ce se admite în mod indirect, că Dumnezeu nu se găsește în politica acestei lumi. Intrucât religia este de părerea biblică, că Dumnezeu și Christos sunt una și aceeași persoană, ea intenționează prin urmare în același timp, în Statele Unite și în restul lumii de a aduce și pe Christos Isus în guvern. Astfel de intenții desocară, că religia organizată nu dăruiește atențiunea cuvintelor clare ale lui Christos Isus, când acesta a zis lui Pilat din Pont, unui guvernator al acestei lumi: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta, a răspuns Isus. Dacă ar fi împărăția Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s'ar fi luptat ca să nu fim dat în mâinile Indeilor; dar acum, împărăția Mea nu este de aici”. (Ioan 18:36) Oricăți politicieni religioși ar fi aleși sau pilotați în slujbe de ale guvernului, ba religia organizată, deși trecător, poate prelua toate slujbele guvernului, totuși nu-i va reuși niciodată să împingă pe Dumnezeu sau pe Christos Isus în guvernele politico ale acestei lumi și prin aceasta să împiedece, că lumea aceasta să piară. Religia organizată nu realizează nici-o reorganizare a lumii, ci se mândrește numai pe sine, se pătează cu lumea și dovedește că ea inbește lumea și aparține ei. De aceea zice ucenicul Iacob, că forma ei de închinare nu este curată și sfântă în ochii lui Dumnezeu. Ea este o formă nefolositoare de închinare

1. De cine nu este adorat Iehova?

2. De care poruncă ascultă închinătorii Săi? și ce este răsplata lor?

3. Pentru ce se străduiește religia cu privire la guvernele statului? Ce este însă rezultatul?

Cine practică un astfel de „serviciu al lui Dumnezeu”, va fi înșelat prin speranță greșită.

Afară de aceea că religia organizată are ca membri ai comunității pe politicienii de frunte ai lumii, ea dă respect și onoare deosebită bogățiilor acestei lumi și le vede cele mai bune locuri în catedrele lor și în alte clădiri religioase. În timp ce ea tâlmăcește pilda lui Isus despre omul bogat și Lazăr cel sărac așa, ca și omul bogat ar ajunge într'un iad de al religiei de foc literal, pucioasă și draci roșii în același timp umblă după favoarea celor bogăți, le deschid larg porțile și le urează bun venit. (Luca 16: 19-31) Ea ușurează bogăților intrarea în comunitățile lor, pe când Isus a zis: „Adevărat vă spun că greu va intra un bogat în Împărăția cerurilor. Vă mai spun iarăși că este mai ușor să treacă o cămilă prin urechea acului, decât să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu”. (Mat. 19: 23, 24) „Atunci Isus Și-a ridicat ochii spre necenzii Săi, și a zis: Feriți-vă de voi, căci sunteți săraci, pentru că Împărăția lui Dumnezeu este a voastră! Dar, vai de voi, bogăților, pentru că vă vați primit aici mângâierea!”. (Luca 6: 20, 24) Aceasta este așa, pentru că aceia, cari își caută mângâierea în bogățiile acestei lumi, se fac o parte a acestei lumi; și durerea (vai-ul) va veni peste bogății lumesti, când lumea aceasta pierie în ruina politică, financiară și religioasă cea mai mare, pe care a trăit-o vreodată și anume în Armagedon.

Deoarece religia organizată se face vesela tovarășă a bogățiilor lumesti, ea nu se teme în mod evident de avertismentul ucenicului Iacob: „Ascultați acum voi, bogăților! Plângeți și fânguiți-vă, din pricina nenorocirilor, cari au să vină peste voi: Bogățiile voastre au putrezit, și hainele voastre sunt roase de molii. Aurul și argintul vostru au ruginit; și rugina lor va fi o dovadă împotriva voastră: ca focul are să vă mănânce carnea! Văți strâns comori în zilele din urmă! Iată că plata lucrătorilor, cari v'au secerat câmpiile și pe care le-ați oprit-o, prin înșelăciune, strigă! Și strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului oștirilor (Iehova oștirilor; nota marginală). Ați trăit pe pământ în plăceri (bolșug, B. engl.) și în desfătări. V'ăți săturat inimile chiar într'o zi de măcel. Ați osândit, ați omorât pe cel neprihănit, care nu vi se împotriva!” (Iac. 5: 1-6) De aceea bogății vor peri împreună cu lumea, ca floarea ierbi: „Răsare soaretea cu căldura lui arzătoare și usucă iarba; floarea ei cade jos și frumusețea înfățișării ei pierie: așa se va vesteji bogatul în umbrelele lui”. (Iac. 1: 10, 11) Dacă religia organizată caută ajutor financiar în lumea comercială și acolo vrea să câștige membri, se dovedește din nou ca parte a acestei lumi. Deoarece religia organizată este o astfel de aliată parazită a cercurilor financiare egoiste, va fi lovită și de nenorocirea și mizeria, care vine peste puțin timp peste acei religioniști, cari de fapt sunt bogati în lumea aceasta, dar nu sunt bogăți în lucrările bune ale închinării curate, nepătate a lui Iehova, a Dumnezeului oștirilor.

Dacă un om sincer caută să se înalță nepătat de lumea aceasta calea apucată de religia organizată a creștinătății nu-i oferă îndrumare și nici exemplu, în care s'ar putea crede. Religia este pe calea fărnăciei și a gestului evlavios; aceasta este direcția ei. Din cauza aceasta ea desfășurează pe Dumnezeu și pe Christos, și aceasta duce la condamnare și la nimicirea din partea lui Dumnezeu. Cine cântă în mod neegoist pe Dumnezeul adevărat și viu dorește să-L adore, pentru că aceasta este drept. El vrea să se închine în modul drept pentru a fi primit de Dumnezeu și plăcut Lui. De aceea El dă atențiune în mod serios explicării, pe care o dă ucenicului Iacob despre o astfel de închinare: „Dacă cineva cugetă, că se închină lui Dumnezeu și nu-și înfrânează limba, acela își înșală inima, închinarea aceluia este zadarnică. Căci închinarea care este curată și sfântă înaintea lui Dumnezeu, Tatăl, este aceasta: să cercetăm pe orfanii și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim nepătați de lume”. (Iac. 1: 26, 27, *Mardock*) Sau dacă cineva ca catolic sincer preferă o traducere, care poartă *Nilhil obstat* și *Imprimatur* bisericesc, iată ună de Monsignore R. A. Knox, cu permisiunea de a tipări, bisericească din 10 Februarie 1944: „Dacă cineva se amăgește pe sine, prin aceea că cugetă a servi pe Dumnezeu, în timp ce n'a învățat să-și stăpânească limba atunci serviciul adus de el este zadarnic. Dacă vrea să aducă serviciu curat și neprihănit în ochii lui Dumnezeu, care este Tatăl nostru, trebuie să se îngrijească de orfanii și de văduve în lipsurile lor și să se păstreze nepătat de lume”. — Iac. 1: 26, 27.

Fiind în armonie cu cele două traduceri de mai sus, traduce G. M. Lamsa din aramaică: „Dacă un om cugetă, că servește lui Dumnezeu, și nu-și păzește limba, atunci își amăgește inima sa proprie; și serviciul acestui om este în zadar. Căci un serviciu

curat și sfânt înaintea lui Dumnezeu, Tatăl, este aceasta: a vizita pe orfanii și pe văduve în necazul lor și a te păstra nepătat de lume”. (Iac. 1: 26, 27) La toate trei traduceri este de remarcat, că ele nu întrebunțează, ca de obicei, cuvintele „religios” și „religione”.

Din definiția de mai sus pentru o închinare curată fiecare va reține trei puncte importante și anume: înfrânarea limbii, vizitarea orfanilor și văduvelor și a te păstra nepătat de această lume. Pentru aceia, cari caută viața, întrebunțarea justă a limbii, este foarte importantă; pentru că acela care-și lasă limba să vorbească pentru o inimă necurată sau o minte necurată, se pângărește. „Căci din visceră inimii vorbește gura. Omul bun scoate lucruri bune din visceră bună a inimii lui; dar omul rău scoate lucruri rele din visceră rea a inimii lui”. Așa a vorbit Isus. (Mat. 12: 34, 35; 15: 18-20) Psalmistul arată că întrebunțarea dreaptă a vocii noastre conduce la viață, prin faptul că zice: „Cine este omul, care dorește viață și vrea să aibă parte de zile ferice? Ferește-ți limba de rău, și buzele de cuvinte înșelătoare! Depărtează-te de rău și fă binele; cântă pacea și aleargă după ea!” Acest sfat este atât de bun, încât apostolul Petru îl ia și îl citează pentru creștini. (Ps. 34: 12-14; 1 Petr. 3: 10, 11) Mai departe zice Psalmistul: „Voi veghea asupra căilor mele, ca să nu păcătuiesc cu limba; imi voi pune frâu gurii, cât va sta cel rău în-alteia mea”. (Ps. 29: 1) Pentru a face aceasta cu folos, deci înfrânarea limbii trebuie început cu inima sau mintea, care se exprimă prin gură. Inima sau mintea trebuie umplută cu adevărul din cuvântul lui Dumnezeu, până ce dă peste ea și atunci gura va curge din abundența inimii și buzele nu vor exprima înșelăciunea și fărnăcia religiei care aparține la lumea aceasta. O astfel de gură, o astfel de limbă vor vesti evangelia împărăției lui Dumnezeu și prin aceasta vor pune binele în locul vorbelor deșarte.

Ingrijire legală pentru cei fără ajutor

9. Mai departe o închinare curată, nepătată cere vizitarea orfanilor și văduvelor în necazuri. Aceasta își are motivul în brui și anume în aceea, că Iehova Dumnezeu este Ocrotitorul și Ingrijitorul orfanilor și al văduvelor. Cuvântul Său însuși ne declară: „El este Tatăl orfanilor, Apărătorul văduvelor, El, Dumnezeu, care locuiește în locașul Lui cel sfânt”. (Ps. 68: 5) „Domnul (Iehova) ocrotește pe cei străini, sprijinește pe orfan și pe văduvă, dar răstoarnă calea celor răi”. (Ps. 146: 9) În legea, pe care a dat-o Iehova prin Moise, Izraeliților, a pus mare accentuare pe aceea, că văduvele fără ajutor și copiii fără tată să fie ocrotiți și să fie apărați cu atențiune. El a poruncit: „Să nu asuprești pe văduvă, nici pe orfan. Dacă-i asuprești și ei strigă la Mine după ajutor Eu le voi auzi strigătele; mânia Mea se va aprinde și vă voi nimici ca sabia; nevestele voastre vor rămâne văduve și copiii voștri vor rămâne orfani”. (Ex. 22: 22-24) „Să nu te atingi de dreptul străinului și al orfanului și să nu iei zălog haina văduvei”. (Deut. 24: 27) De aceea a zis Moise poporului lui Dumnezeu: „Căci Domnul (Iehova), Dumnezeul vostru, este Dumnezeu dumnezeilor, Domnul domnilor, Dumnezeul cel mare, puternic și înfricoșat, care nu cântă la fața oamenilor și nu primește daruri; care face dreptate orfanului și văduvei, care iubește pe străin și-i dă hrană și îmbrăcăminte”. — Deut. 10: 17, 18.

10. Dacă îngrijirile, pe cari le-a făcut Dumnezeu pentru acești lipsiți de ajutor și cari aveau nevoie de ajutor, au fost neglijate sau călcate în picioare de-a dreptul de către poporul Său de legământ, Iehova a protestat prin profetul Său. Prin Isaia a cerut închinare curată a lui Iehova și a zis: „Spălați-vă deci și curățiți-vă! Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe cari le-ați făcut! Incețați să mai faceți răul! Invățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea, ocrotiți pe cel asuprit, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă! Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul”. (Isa. 1: 16-18) Prin profetul Său Ieremia răsună următoarea poruncă: „Așa vorbește Domnul: Faceți dreptate și judecați; scoateți pe cel asuprit din mâinele asupritorului; nu chinuiți pe străin, pe orfan și pe văduvă; nu apăsați și nu vărsați sânge nevinovat în locul acesta! (Ier. 22: 3) Orașul Ierusalim îl zice Ezechiel în zilele din urmă, înainte de nimicirea sa: „În tine, tatăl și mama sunt disprețuiți, străinul este chinuit, orfanul și văduva, sunt asupriți”. (Ezech. 22: 7) Și rănișitei, care s'a întors din captivitatea din Babilon ca să clădească din nou Ierusalimul, profetul Zaharia i-a zis: „Așa a vorbit Domnul oștirilor: Faceți cu adevărat dreptate și purtați-vă cu bunătate și îndurare unul față de altul. Nu asupriți pe văduvă și pe orfan, nici pe străin și pe

4. Cum trece religia peste cuvintele lui Isus în relațiile sale cu bogății lumesti?

5. Cum arăta religia, că nu se teme de înșelăciunea despre soartea bogăților?

6. Col ce caută neegoist pe Dumnezeu, cum trebuie să se închine lui Dumnezeu?

7. Cu privire la închinarea a cui traducere este în armonie cu cele citate mai înainte? și ce este remarcabil la aceste trei traduceri?

8. Pentru ce este important de a înfrâna limba? și cum se face aceasta?

9. Pentru ce este conform legii vizitarea orfanilor și văduvelor o altă cerință în legătură cu închinarea curată?

10. Cum s'a exprimat Iehova prin profeti, când orfanii și văduvele au fost apăsați?

sărac, și niciunul să nu gândească rău (să nu iscodească nonorocire; alte trad.) în inima lui împotriva fratelui său -- Zah. 7:9,10.

10 O farină pe dinafară a închinării lui Dumnezeu, care merge mână în mână cu o apăsare și o neglijare a orfanilor și a văduvelor, nu este o închinare curată, nepătată a lui Dumnezeu. Ea nu este primită în ochii lui Dumnezeu oricât de mulți bani vor pune apăsătorii bogăți pe farfuria de colectă a unei comunități religioase. A da contribuțiuni din câștiguri, cari au fost realizate prin apăsare, este lucru fariseic. Apostolul Pavel fusese un fariseu. El a declarat în fața tribunalului: „Am trăit ca fariseu, după cea mai îngustă sectă a religiei noastre (sau formă de închinare)”. (Fapte 26:5) Când Pavel a practicat o astfel de formă fariseică a închinării, a fost legat ca apăsătorii orfanilor și văduvelor, despre cari Isus a fost cunoscut: „Vai de voi cărturari și Farisei fățarnici! Pentrucă voi mâncați casele văduvelor, în timp ce, de ochii lumii, faceți rugăciuni lungi; de aceea veți lua o mai mare osândă”. (Mat. 23:14) Christos Isus a osândit atunci jefuirea și tratarea nedreaptă a văduvelor și orfanilor. Acum, decând în anul 1918 a venit la templul spiritual al lui Dumnezeu, lucrează ca martorul grabnic al lui Iehova împotriva acelor, cari se fac în ziua de astăzi vinovați, de o astfel de apăsare. Corespunzător acestui fapt zice Iehova Dumnezeu prin solul Său, pe care L-a trimis pentru executarea judecății la templu: „Mă voi apropia de voi pentru judecată și Mă voi grăbi să mărturisesc împotriva descântărilor și preacurvarilor, împotriva celor ce jură strâmb, împotriva celor ce opresc plata siobrișului, cari asapresc pe văduvă și pe orfan, nedreptătesc pe străin și nu so tem de Mine, zice Domnul oștirilor”. (Mal. 3:1-5) Acest avertisment este înainte de toate pe seama creștinilor dela 1918.

Văduve

12 În biserica creștină dela început, văduvele erau luate în seamă în modl convenit; și dacă au fost neglijate, s'a făcut plângeri. Așa citim: „In zilele acelea, când s'a înmulțit numărul unctionicilor, Evreii cari vorbeau grecește, cărteau împotriva Evreilor, pentrucă văduvele lor erau trecute cu vederea la împărțirea ajutoarelor de toate zilele. Cei doisprezece au adunat mulțimea unctionicilor și au rezolvat chestiunea fără zăbavă într'un mod satisfăcător plăcut lui Dumnezeu. — Fapte 6:1-7.

13 Cam la treizeci de ani mai târziu apostolul Pavel a dat îndrumări scrise lui Timotei despre văduve, tinere și bătrâne: „Îngrijește-te de văduve cari au cu adevărat nevoie de ajutor. Dacă o văduvă are copii sau nepoți dela copii, aceștia să se deprindă să fie evlavioși întâi față de cei din casa lor și să răsplătească ostensilele celor cari i-au crescut, căci lucrul acesta este plăcut înaintea lui Dumnezeu. Cea cu adevărat văduvă, care a rămas singură, și-a pus nădejdea în Dumnezeu, și stăruiește zi și noapte, în cereri și rugăciuni. O văduvă, care se dedă la plăceri, măcar că trăește, este moartă. Accentuiază aceste puncte, ca să fie fără vină. Dacă nu poartă cineva grijă de ai lui și mai ales de cei din casa lui, s'a lepădat de credință și este mai rău decât un necredincios. O văduvă, ca să fie înscrisă în lista văduvelor, trebuie să n'aibă mai puțin de șaiszeci de ani, să nu fi avut decât un singur bărbat; să aibă un nume bun în serviciul creștin. La aceasta aparține; să fi crescut copii, să fi fost primitoare de oaspeți, să fi spălat picioarele sfinților, să fi ajutat pe cei nenorociți, să fi dat ajutor la orice faptă bună.

14 Dar pe văduvele tinere să nu le pui pe lista văduvelor; pentrucă atunci când puterea tineretii lor ajunge între ele și Christos, vor să se mărite și se fac vinovate de faptul că își calcă făgăduința sfințită lui Dumnezeu mai înainte. Totodată, se deprind să umble fără nici o treabă din casă în casă; și nu numai că se învață leneșe, dar sunt și limbute și iscoditoare și vorbesc ce nu trebuie vorbit. Vreau ca văduvele tinere să se mărite și să aibă copii, să fie gospodine la casa lor, ca să nū dea potrivnicului nostru niciun prilej de ocără. Căci unca văduve s'au și întors să urmeze pe Satan. Fiecare femeie creștină, care are văduve între rudele sale, să le ajute și să nu fie împovărate cu ele Biserica, pentrucă aceasta să poată veni în ajutorul acelor văduve, cari au într'adevăr nevoie de aceasta”. — 1 Tim. 5:3-16. O trad. americană.

Orfanii

15 Conform acestor îngrijiri teocratice s'au luat măsuri, că în lăuntrul organizațiunii divine văduvele strămutate să fie vizitate și să primescă ajutor adevărat, atât material cât și spiritual. Cum a stat însă lucrul cu orfanii? Aceștia sunt aduși totdeauna în le-

gătură strânsă cu văduvele și cu străinii, pentrucă ei toți pot cădea mai curând sub apăsare prin oameni puternici, fără conștință. De aceea Dumnezeu lo-a dat totdeauna ocrotire și ajutor, și în mod corespunzător el este chemat după cum nrmăază: „In nădejdea Ta se lasă cel nenorocit, și tu vii în ajutorul orfanului. Tu auzi rugăciunile celor smeriți, Doamne! Le înlărești inima. Iși ploci urechea spre ei, ca să faci dreptate orfanului și celui asuprit, și ca să nu mai însuflețea omul cel luat din pământ”. (Ps. 10:14, 17, 18) Și puternicilor apăsători de pe pământ, cari fac pe zeli, le zice Iehova, marele judecător: „Faceți dreptate celui slab și orfanului, dați dreptate nenorocitului și săracului”. (Ps. 82:1, 3; Ioan 10:34, 35) Este deci de mirare, că uconicul Iacob aduce vizitarea orfanilor și văduvelor în legătură cu închinarea curată, nepătată a lui Iehova Dumnezeu?

16 Ca „orfani” („cei fără tată” B. engl.) nu sunt arătați neapărat numai copiii mici sau minori, cari prin moarte și-au pierdut pe tatăl lor. Această expresiune este aplicată și la cei mari, cari și-au pierdut un prieten scump sau ocrotitor sau îngrijitor, și invers chiar și la părinți, cari au fost jefuiți de copiii lor. Ea arată prin urmare starea de părăsit. Când Isus în noaptea, când a fost trădat, a adresat cuvinte mângâietoare de despărțire la cei unsprezece apostoli credincioși ai Săi, le-a zis: „Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi”. (Ioan 14:18) Aceasta a însemnat: „Nu vă voi lăsa părăsiți”. (Vers. Amer. Stand.) „Nu vă voi lăsa singuri fără ajutor”. (Moffatt). „Nu vă las fără prieten”. (O trad. Americ.) „Nu vă voi lăsa în urmă mea fără ajutor” (sau orfani)”. (Young) Când orașul Ierusalim a fost distrus și dupăcei cei cari au rămas în viață au fost duși prizonieri în Babilon, a zis profetul Ieremia: „Am rămas orfani, fără tată; namele noastre sunt ca niște văduve”. (Plângerile lui Ieremia 5:3) Când profetul Osea a slătnit urgent pe Israeliți să se întoarcă la Dumnezeu, i-a învâțat să se roage la Dumnezeu: „Iartă toate nelegiuirile, primește-ne cu bunăvoință... căci la Tine găsește milă orfanul (cel fără tată, B. engleză)”. (Osea 14:1-3) Și după ce Iov a fost jefuit de cei zece copii, ai săi și după aceea cei trei prieteni falși ai săi l-au învinuit pe nedrept, Iov le-a zis: „Vreți să mă muștrați pentru tot ce am zis, și să nu vedeți decât vânt în cuvintele unui desnădăjduit? Voi năpăstuivi pe orfan, prizonigi pe (săpați) o groapă pentru, B. engl.) prietenul vostru”. — Iov 6:26, 27.

17 Apostolul Pavel a scris așunării creștine din Tesalonic, pe care a întemeiat-o și de care a fost despărțit în mod violent, și a vorbit în această legătură despre sine ca a rămas orfan: „Dimpotrivă, ne-am arătat blânzi în mijlocul vostru, ca o doică ce-și crește cu drag copiii. Știți iarăș că am fost pentru fiecare din voi, ca un tată cu copiii lui: vă sfătuim, vă mângâiam, și vă adevream. Noi, fraților după ce am fost despărțit (am rămas orfan, aprofantze, B. engl.) câțava vreme de voi, cu fața dar nu cu inima, am avut cu atât mai mult dorința să vă vedem”. (1 Tes. 2:7, 11, 17) Iehova Dumnezeu, ajutorul și Tatăl orfanilor sau a celor fără de tată, a adus mângâierea robului său rămas orfan. El a trimis pe Timotei la Pavel cu o veste mângâitoare, liniștitoare despre starea bună a spiritului fraților credincioși creștini din Tesalonic, unde, în mod real a fost alungat din oraș de o gloată de oameni fără căpătâi. (1 Tes. 3:1-7; Fapte 17:1-10) Tot așa a vizitat Domnul Isus Christos din cer, unde s'a înălțat, pe apostolii Săi orfani în Ierusalim, prin faptul că a turnat în ziua de Rusalii spiritul sfânt ca mângâietor sau ajutor peste ei. (Fapte 2:1-33) În mod corespunzător aceea, a căror închinare la Dumnezeu nu este deșartă, necurată și pătată, trebuie să viziteze acum atât pe văduvele în necaz, cât și pe cei fără de tată sau orfani, părăsiți, cu mângâierea de lipsă și să le ajute mai ales spiritual. Înălțate de toate religia creștinătății a lăsat pe oameni orfani, și cel mai bun lucru îl facem dacă îi vizităm cu vestea mângâietoare despre împărăția lui Dumnezeu.

18 Că Iacob în legătură cu închinarea adevărată a menționat înainte de toate văduve și orfani, mai are un alt motiv. El a scris epistola sa cam la anul 62 d. Chr. Dela moartea și învierea lui Christos trecuseră aproape treizeci de ani, și comunitățile de creștini își însușiseră anumite obiceiuri rele, cari au stat în contradicere cu închinarea curată la Dumnezeu și cu serviciul curat al lui Dumnezeu. Unii au practicat favoritismul față de cei bogăți și bine îmbrăcați. Ca o urmare la aceasta, în adunare, cei săraci, mai ales văduvele și orfanii sau părăsiți, au fost neglijati sau chiar împinși la o parte. Împotriva acestor lucruri Iacob a protestat și a scris, dupăce a explicat, ce este închinare curată și nepătată:

19 „Frații mei, cântați voi să legați credința în slăvitul nostru

11. Cum a protestat Christos Isus împotriva apăsării orfanilor și văduvelor?
12. Cum a fost atrasă atențiunea în biserica dela început pentru prima oară asupra văduvelor?
13. Ce a scris Pavel către Timotei despre sprijinirea văduvelor, cari au fost vrednice de acesta?
14. Ce a scris Pavel despre văduve tinere?
15. Ce atitudine ia Iehova față de orfanii?

16. Cum arată Sfânta Scriptură, că expresiunea „orfani” sau „cei fără de tată” nu se mărginește la copiii minori, cari și-au pierdut pe tatăl lor?
17. Cum au fost vizitati orfanii, apostolul Pavel și ceilalți unsprezece apostoli?
18. Din care alt motiv a făcut Iacob atent în mod deosebit la orfanii și văduve în legătură cu închinarea?
19. Ce protest a făcut în scris contra părtinirii?

Domnul Isus Christos să îmbrace mîmătoare căci, dacă intră într-o adunare un om frumos îmbrăcat cu un inel de aur, și intră și un sărac îmbrăcat slab și voi puneți ochii pe cel ce poartă haine fine, și îl uitați pe cel care are inel de aur la loc bun? Și apoi ziceți săracului: Tu stai acolo în picioare! Să-ți sezi jos pe pămînt la picioarele mele, nu sunteți voi școalelor și arătați, că în judecata voastră vă lăsați conduși de motive jonice? Ascultați, proa iubii mei frați: n'a kias Dumnezeu pe cel ce sunt săraci în ochii lumii acesteia, ca să-i facă bogat în credință și în moștenitori ai împărației, pe care a făgăduit-o celor ce-L iubește? Și voi toșosiți pe cel sărac! Oare nu bogatii vă asopresc și vă tărăsc înaintea judecătorilor! Nu batjocoresc ei frumosul nume pe care-l purtați? Dacă ascultați în adevăr legea cea mai înaltă, deoarece Sfânta Scriptură zice: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși, atunci procedați bine. Dar dacă aveți în vedere fața omului, faceți un păcat, și sunteți oșindii de lege ca niște călcători de lege". — *Ian. 2:1-9, O trad. amer.*

Pe scurt, adorarea lui Dumnezeu curată și neîntinată cere prin urmare, ca să practicăm în iubirea, fof a trece cu vederea poste cineva, tocmai față de cel mai neîntințat și mai lipsit, cum sunt văduvele și orfanii sau părăsiții studențoși. Niciun religioz nu îndărător să nu se îngăie pe sine în privința aceasta. „Căci cel neîndărător va fi judecat fără îndurare; îndurarea însă va triumfa peste judecată". (*Iac. 2:13, O trad. amer.*) Fis, ca îndurarea să fie semnul distinctiv și pe mai departe pentru închinătorii curai, neputați la Iehova Dumnezeu. Si așa să fie, nu numai că vizitează pe văduvele necăjite, pe orfanii și pe cei părăsiți din rîndurile lor proprii, le ajută și se îngrijesc de ei, ci și prin aceea că duc vestea **Impărăției** lui Dumnezeu în public și din casă în casă și vizitează **pe fiecare țară deosebită**, nu numai pe câțiva bogatți ei și pe mulți săraci, înclășiv văduvele, orfanii și cei părăsiți ai acestei lumi.

Waldemar — În 1 Septembrie 1946.

— Ce cere în această legătură des în biroua curții a Martorilor lui Iehova?

TEXTE ȘI COMENTARI

1 IUNIE

Și veți fi martorii Mei. — Fapte 1:8, A. S. V.

Dacă Biblia vorbește totuși despre „evanghelia lui Christos”, pentru ce trebuie creștinii să pășească înainte ca Martorii lui Iehova? Răspunsul este că un creștin nu ar putea fi un mare credincios al lui Iehova Dumnezeu, tără ca deasemenea să poată o mărturie despre Fiul Său Iubii și apoi a dat o astfel de dovadă hotărîtoare că El este Christos, un om care crede în Dumnezeu, care zlivează ca martor al Său, nu poate fi credincios față de Dumnezeu sau nu spune tot adevărul, dacă îl ignorează mărturia pe care a dat-o Dumnezeu. El ar ignora prin aceste deasemenea și pe Servul principal al lui Dumnezeu. Adevărații creștinii nu vor face aceasta. Pavel zice că Dumnezeu a înălțat pe Fiul Său nespun de mult, mai presus de festival creațiunii. Pentru ce? Este pentru că să se dea cea mai înaltă onoare: Christos Isus? Nicidecum! pentru că apostolul Pavel pune vări declarației sale prin cuvintele: „spre slava lui Dumnezeu, Tatăl”. (Filip. 2:9-11) în primul rând, atunci, ai cui martor era Pavel, când punea asemenea mărturie? El era al lui Iehova Dumnezeu. W 15.11.46.

2 IUNIE

Iată, glasul străjerilor își răsuad; ei înalță glasul și strigă toți de veselie. — Isa. 52:8.

Stabilirea împărăției anunță deasemenea pace vecinică și mântuirea de toți dușmanii omenirii, precum și restatornicirea paradisiului pe acest pămînt pe o scară globală. Mântuirea ră-mășiței din robia dușmanului dela și după 1919 era doar premergătoare acestui fel de binecuvîntări eterne pentru oamenii de bine, care s'ar manifesta în fiecare națiune, dacă li s'ar da șansa să audă veștile vestite de către Mesagerul lui Iehova al veștilor bune. Atotputernicul Dumnezeu era hotărît să rupă încordată cenzură de știri a religioniștilor creștinătății și să lase strîng-vitate să ajungă printre popor. El era hotărît să ridice vestea sub Mesagerul Său Christos Isus, spre a raporta știrile pomecelor tuturor națiunilor. Această hotărîre Dumnezeu o arată în cuvintele profetice cu privire la străjerii Sionului, cari își ridică sus glasul lor. W 1.2.46

3 IUNIE

Privegin departe de Domnul, pentru că umbliu prin credință, nu prin vedere. — 2 Cor. 5:6,7.

Nemai o rămășiță mai este pe pămînt, din acei creștini cari sunt unși cu spiritul lui Dumnezeu și cari, prin urmare, au garanția unei învieri dela moarte la viață în ceruri, acasă la Domnul cel glorificat Isus Christos a venit întru împărăție dela 1914 d. Chr., când Dumnezeu a stabilit-o; Totuși Christos Isus este nevăzută, fiind în spirit, în timp ce rămășița este încă în carne și deaceia departe de El, în această privință. Dar la moarte ei nu se așteaptă ca să meargă într-un lung soma al stării de „desbrăzare”, ca aceia cari muriră înaintea stabilirii împărăției și venirii Domnului la timp, în anul 1918 d. Chr. în conformitate cu Scrierurile, membrii rămășiței nu vor dormi, când mor în credincioșie. Ei vor fi scutați într-o clipă la viață în spirit, fiind „schimbați, într-o clipă”, într-o clipeală de ochi”, și astfel, în cele din urmă, vor locui sau vor fi „acasă”, împreună cu Domnul lor. — 1 Cor. 15:51,52. W 15.4.46

4 IUNIE

În adevăr, Moise a zis părinților noștri: Domnul Dumnezeui voștra, vă va ridica dintre frații noștri un prooroc ca mine, ce El să-l ascultați. — Fapte 3:22.

Christos Isus este Păstorul asemenea lui Moise. El este pe s peste oile turmei adevărate a lui Iehova Dumnezeu în această

epocă de după războiu. Intrebarea urgentă a zilei, este prin urmare următoarea: Se străduiesc popoarele, atât Evreii cât și păgânii, să cunoască pe Păstorul Christos Isus, după cum Egipțenii au învățat să cunoască pe păstorul Moise, sau doresc ele să-L cunoască așa după cum nașterea al căsă a lui Dumnezeu a ajuns să cunoască pe Moise? Când Moise își înălță toiagul său de păstor peste Egipt, acesta a adus plăgă prestitoare și, când a fost ridicat împotriva lui Faraon la Marea Roșie, el aduse apele mării peste toate oștirile lui Faraon și le nimici. (Ex. 7:20; 8:5,10,17; 9:23; 19:13; 14:10,26-28) Această întrebare nimicitoare a toiagului, a preumbril ceace va face Christos Isus acum, W 1.5.45

5 IUNIE

Voi sunteți fiți proorocilor și ai legămîntului, pe care l-a făcut Dumnezeu cu părinții noștri, când a zis lui Abraam: Toate neamurile pămîntului vor fi binecuvîntate în sămînța ta. Dumnezeu, după ce a ridicat pe Robul Său Isus, L-a trimis mai întâi vouă, ca să vă binecuvînteze. Înțor_când pe fiecare din voi dela fărdelegie sora. — Fapte 3:25,26.

Aceasta arată că binecuvîntarea constă din a face pe oamenii păcătoși să se întorcă dela fărdelegia lor și să-și elibera de efectele producătoare de moarte ale acestei stări de naștere în păcat și aducându-i astfel în relațiune cu Iehova Dumnezeu, Marele binecuvîntator prin Christos Isus. Pavel arată că unii vor binecuvîntați cu înaltul privilegiu de a fi asociați cu Christos Isus în adunare, unde nici Evreii nici Păgânii nu este favorizat sau păgubit și adaugă: „Dacă sunteți ai lui Christos, sunteți sămînța lui Abraam, moștenitori prin făgăduință”. (Gal. 3:16, 27-29) Prin asocierea acestora la Christos în împărăție. Sămînța promisă a lui Abraam, devine numeroasă întocmai ca stelele și ca nisipul. Binecuvîntarea lor finală este aceea a vieții cerești. W 1.4.46

6 IUNIE

Domnul a vorbit lui Aaron, și a zis: învățați pe coaliți lui Israel toate legile pe cari le-a dat Domnul. — Lev. 10:8-11.

Prin ungerea Aaron ca mare preot a fost sfințit, ca să împlinească nu numai îndatoririle de jertfă pentru națiunea lui Israel, ci și alte îndatoriri, La acestea a aparținut și învățarea națiunii din Cuvîntul lui Dumnezeu. După ce Isus a fost uns cu spiritul lui Iehova și a devenit Christos, ca Mare Preot a recunoscut ca datoric Sa, de a învăța. De aci înainte El învăța în mod exclusiv prin propovădurea veștii bune sau a evangheliei împărăției lui Dumnezeu. Înainte de a învăța pe cetățenii în sinagogă lor, în Nazaret, El le-a atras atențiunea asupra însărcinării de a învăța a lui Mesia sau Christos. (Luca 4:16-21; Isa. 61:1-2) Prin faptul că a fost uns cu spiritul lui Dumnezeu, a fost numit pentru propovădurea împărăției. Tot așa urmașii și imitatorii Săi prin ungerea, pe care o primesc prin El, sunt numiți sau puși pentru propovădure W 1,6,46

7 IUNIE

Zice Iehova: cîet le voi țerta nelegăuirea și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor. — Ier. 31:34. A. S. V.

Christos Isus a fost făcut Mare Preot al lui Dumnezeu cu jurămîntul divin și este, prin urmare, cu atât mai bun decît profeții levitici ai vechiului legămînt al legii. (Evrei 7:21-27) Cu stărsitul vechiului legămînt al legii în anul 33 d. Chr., a venit legămîntul nou cu jertfa sa mai bună, cu profeșimea sa mai înaltă și cu Mijlocitorul Său sublim, cu făgăduințele sale mai bune și cu o națiune nouă, pentru binecuvîntări și privile-

(Continuare în pagina 98)